

Mándy Gábor

Dudorász

Dalaim könyve

Mándy Gábor

Dudorász

Dalaim könyve

ISBN: 978-615-81744-0-4

Készült a 4SIDECOPY nyomdában.

Spirál füzetek 14.

Miért írok dalokat?

Miért írok dalokat – amikor se költői tehetségem nincs, se a zenéhez nem konyítok, ráadásul a hangom is gyatra, hogy előadjam ezeket? Azért, mert ez egy ugyanolyan emberi ösztön, mint a lélegzés. Vagy amiért a madarak csicseregnek. És amiért a pásztor furulyál a nyájnak. Nem a nagyközönségnek csinálják, hanem maguknak. Én is magamnak dudorászom, a dalaimat legfeljebb csak megmutatom másoknak.

Illetve... Talán lehetne valamit kezdeni ezekkel a szövegekkel és dallamokkal, zenei ötletekkel. Ehhez fantáziadús muzsikusokra lenne szükség. Olyanokra, akik meglátják a gyatra ötletben is a potenciális értéket, és a nyersanyagból megalkotják a saját dalukat, zeneműveiket. Én csak elődolgozom nekik. Az ő bajuk, ha nem találhatnak fogást ezekben a vázlatokban.

Kamaszkorom óta írok verseket, és negyvenévesen dalokat is kezdtem komponálni. Akkor éppen Amerikában éltem, és a sok autózézetés remek alkalmat és időt adott a dudorászásra. Először angolul írtam dalokat, többet ezek közül magyarra is átültettem (ilyen például az *Utolsó e-mail*, a *Vaayonbevallás* vagy *A zombik szerelmi élete*), és utána elkezdtem magyar dalokat is komponálni. Régebbi élményeimet is ekkor kezdtem feldolgozni (*Lakásprobléma*, *Engedj be! Jó barát, Amikor ide jöttem*, *Hobó-dal* stb.).

Leggyakoribb témáim: a szerelem és a szerelmi csalódások, a házasságaim és válásaim, a történelem, a politika, a vallási élmények, végül pedig az öregedés és elmúlás. Dalolni könnyebb, mint

pszichiáterhez járni, sokan csinálják ezt, hogy ki-énekeljék, kidúdolják magukból a feszültséget. Sok dalomnak ilyen frusztráció az alapja. De olyan dalok is vannak, amelyek egyszerűen egy ötletet valósítanak meg, foglalnak dalba. (Ezek többnyire humorosak, kuplészerűek vagy az abszurd műfajhoz sorolhatók.) Ezért ha valami igazán furát találsz a szövegekben, nem kell mindjárt kihívni a mentőket. Ami azonban feltűnő, az a nőkhöz fűződő problematikus viszonyom. A nőket soha nem tekintettem meghódítandó lényeknek, megszerzendő zsákmánynak, és néha egyszerűen csak a barátot kerestem bennük.

Ezeket a dalaimat legelőször magnókazettán adtam közre (a „köz” alatt a legszűkebb baráti köröm értendő), és az volt az összeállítás címe, hogy *Nekem is van szám*. Ez abból eredt, hogy a néhány éves kisfiam ezzel az indoklással szólt bele a felnőttetek beszélgetésébe: „Most én hadd beszéljek, nekem is van szám”. Visszagondolva rájöttem, hogy ez a beszólás lehet a zenei tevékenységem mottója. Nekem is van szám, ezért verselek és dalolok. Mindenkinnek joga van az önkifejezéshez, akármilyen gyenge is a produkciója. A dal vége: „Ha nem tetszik, ne hallgasd, zárd el a készüléket! / Nekem is van szám, neked is van ízlésed.”

Ebbe a gyűjteménybe csak a szövegek kerültek bele, és ezek a dallam nélkül féloldalasak (talán a tördelés segít megérezni az eredeti ritmust). Nehéz dolog összehozni a két műfajt. A kötet végén megadom a zenék forrását, de ez nem egyszerű, mert az egyes portálok előfizetés nélkül többnyire csak ideiglenesen érhetők el. A nyomdától külön meg lehet rendelni a CD-t, de ezt nem akartam bele-
rakni a kötetbe, mert jelentősen megdrágította

volna. A zenék és az előadás gyengeségei miatt az a legjobb, ha az Olvasó egyszer meghallgatja a dallamot, és utána csak emlékezetből próbálja felidézni. Nem lehetetlen, hogy az ily módon előálló melódiák sokkal jobbak lesznek, mint az eredetiek.

Nekem is van szám

A fiam még kicsi volt,
alig pár éves,
a felnőttek beszédéből
egy szót sem értett,
de egyszer közbeszólt,
felnézve rám:
„Most én hadd beszéljek!
Nekem is van szám.”

A történet gyakran
eszembe jutott.
Én ezzel a mottóval
verselek, dalolok.
Ezek a dalok nem jók,
nem jök igazán,
de én hadd csak daloljak!
Nekem is van szám.

Erre gondolj, amikor
forog ez a lemez.
Mindenkinek joga van
a saját zenéhez.
Ha nem tetszik, ne hallgasd,
zárd el a készüléket!
Nekem is van szám,
neked is van ízlésed.

Dudorász

Megyek az utcán, és dudorászom.
Ez már régi szokásom.
Mozog a szám, s az emberek
szépen visszaköszönnek.
Fütyülök egy dallamot magamnak,
a nők félreértik, s elpirulnak.
Nem volna szép, ha azt mondanám:
„Nem kegyednek fütyültem, madame”.
S aki csak úgy dudorásztat,
attól gyanús a magyarázat.
Néha megállok hirtelen,
s előkapom a jegyzetfüzetem.
Meglát egy gyerek, kíváncsi:
„Anyu, mit csinál a bácsi?”
Halkan felel a mama:
„Biztos van valami baja.”
S ha írni látnak a felnőttek,
besúgónak is vélhetnek.
Én meg csak sétálok az utcán,
igyekszem csukva tartani a szám.
De megint megszáll az ördög,
és már egy másik dalt költök.
Arról szól a dalom,
hogyan megyek az utcán, és dudorászom.
Csak megyek, és dudorászom...

Demo diszk (egy CD nyitó dala)

Ezen a demo diszken
felkínálom az életem.
Volt sok örömöm, bánatom,
mindegyiket eladom.
Mondd meg, mi érdekel,
és minta után rendelj!

Voltam fiatal, egészséges,
ötlettel teli, tehetséges,
szép lányoknak udvaroltam,
szomorú asszonyok vigasza voltam.
Hogy s mint történt, megtudod,
csak nyomd le a START gombot!

Az életem még befejezetlen,
nincsen leltárba szedve minden,
igen nagy a rendetlenség,
s ki tudja, lesz-e rá időm még.
Válassz, itt ez a demó,
mielőtt lemegy a roló.

[dallamminták a lemeztől]

Ha sztár leszek

Ha sztár leszek, majd hülyén nézek ki,
s a hülyeségemet szakértő tervezi,
mert a sztárok különleges emberek,
és nem tehetem meg, hogy normális legyek.

És jön majd a riporterek serege,
megkérdezik: „Mi a kedvenc étele?”
„Mákos tészta” – mondom, és elhiszik,
és másnap mindenki mákos tésztát eszik.

Mert a sztár teremti meg a divatot,
és azt majd te is követni akarod.
És eljön a nap, mikor azzal nyúz a gyerek,
hogy az én koncertemre szerezz jegyet.
Mert a sztár mindenkit megigéz,
karomba dől a nő, zsebembe a pénz.
És ha már mindenem megvan,
egy szép napon főbe lövöm magam.

Mert kiderül, hogy a sztár is csak ember,
és nem bírja sokáig idegekkel.
Aki mindig csak szárnyal, egyszer belefárad.
A sztárságot átengedem másnak.
S csak csöndben, magamnak dalolok,
esetleg neked, ha akarod,
s ha nem is látják, mákos tésztát eszem,
mert tényleg az a kedvenc ételem.

Csak játszom
(egy improvizatív zenedarab felvezetője)

Az élet komoly dolog.
Nem mindegy, nem mindegy,
hogy szegények vagyunk vagy gazdagok.
Lehet kiváló az egészséged,
s kaphatsz mindenféle betegséget.
Munkával keresed a kenyered,
de a főnök bármikor lapátra tehet.
Magasban szárnyalsz, mint a madár,
de ha nincs szerencséd, elkap a halál.

Az élet ugyanakkor játék,
s én örökké csak játszanék.
A valóságot ne vedd túl komolyan,
lehet, hogy csak festve van.
A győzelem nem is érdekel,
csak játszom, mert játszani kell.
Én csak játszom, csak játszom,
csak játszom, magamnak játszom.

[...]

Csend

[Hangos discozene szól, de időnként halkán
behallatszik néhány külső mondat]

...

„Leszáll?”

...

„Meg tudná mondani, hogy merre van a Damjanich
utca?”

...

„Kérünk egy helyet a kismamának!”

...

„Jesszusom, valaki hívja a mentőket!”

...

„Mi a panasza, fiatalember?”

...

[Megszűnik a háttérzene.]

Csend. Újra csend.
Újra hallom a hangom.
S mások hangját is hallom.
És megszólal a csend
ezer hangon.
Az ágon madár csiripel,
a fűben tücsök ciripel,
hallom, hogy susognak a fák,
hallom az idő zaját.
És a fejemben
megszületik egy dallam,
amely a csend nélkül
hallhatatlan.
Majd holnap kicserélem az elemet,
s addig magamnak énekelek.
Sőt, az is meglehet,
hogy egyáltalán nem veszek
elemet,
hanem csak élvezem csendben
a csendem,
az újra megtalált csendem.

A csitári hegyek alatt
(nem autentikus gyűjtésből)

A csitári hegyek alatt
elesett velem a ló.
Kitörtem a karomat.
Ez nem nevetnivaló.

A menyasszonyom szakított velem,
mert hogy így nem ölelhetem.
De hát nem erről van szó.
Én tudom, hogy egy nőnek mi a jó.

Állandóan művelem magam,
gyakran vagyok könyvtárban.
S ha akad érdekes olvasmány,
akár hajnalig is olvasnám.

Nos hát:
olvastam a szakirodalmat.
Mindenféle pózok vannak.
Megtanultam sok figurát,
s a szakértők mind azt mondják,
hogy egy nőnél kedvességgel
többre jutsz, mint erővel.
Sőt, orálishoz sem rossz,
így hát az orgazmushoz
egy erős kar nem is kell!

A csitári hegyek alatt
régén leesett a hó.
Befújta az utakat,
alig van út járható.

Mindenki elment már,
de engem senki se vár.
A ládámiban még akad
sok jó olvasnivaló.
Egyetlen társam maradt:
a ló.

Sárika
(Variáció Bródy János dalára)

Sárika egy kicsikét butácska,
de Sárikának a szíve kitárva.
Gondoltam, hogy én is még beférek,
de Sárikának hiába beszélek.

Sárika egy kicsikét goromba,
azt mondta, hogy menjek a pokolba.
Én azt szeretem, ha a lányok szelídek,
de Sárikának hiába beszélek.

A mi ügyünk, úgy tűnik, döntetlenre áll.
Én már igent mondanék, de ő még hezitál.

Sárika, mondd, mért nincs hozzám bizalmas?
Alapjában te egy remek kis csaj vagy.
Megőrülök érted, hát nem érted?
De Sárikának hiába beszélek.

Sárika, mondd, miért vagy kegyetlen?
Ha máshoz jó vagy, énhozzám miért nem?
Meghalok, és te leszel a halál-ok!
De Sárikának hiába dumálok.

Végül a sok beszédnek annyi haszna lett,
hogy Sárika most férjnek akar engemet!

Mert Sárika nem is olyan butácska.
Sárika is vágynak a családra.
Apja leszek két-három gyereknek.
Előbb-utóbb ők is velünk zenélnek.

Önfertőzés

A nagynéném ijesztgetett:
ettől gerincsorvadást kapok,
és soha meg nem nővök,
nem leszek olyan, mint a nagyok.
Ha egy gyerek magát elfertőzi,
utána már hiába zokog.
Az életemet tönkreteszi
ez a különben is ronda dolog.
Lemaradok a tanulásban is,
és semmi nem lesz belőlem.
A biztonság kedvéért
elzárja *azt* a könyvet előlem.

De túl későn szólt a nagynéni,
rajtam már nem lehet segíteni.
Magamat én már úgy elfertőztem,
hogy a helyzetem szinte reménytelen.
Hátha, hátha, hátha
már nem sok idő van hátra.
Akkor már egyre megy minden,
és hadd legyen még egy kis fertőzésem!
Mert hát a bolond is látja,
hogy ez mennyivel jobb, mint a nátha.
Sokkal jobb, mint a nátha.

Szelecske szárnyán

Szelecske szárnyán
repül a legyecske,
morcosan nézi egy
marcona menyecske.

Hej, te kicsi légy,
nagyon óvatos légy!
Vigyázz, ez kelepce,
most kell sok szerencse!

Egy ócska kulacsba'
van egy kis borocska,
arra jár a Marcsa,
gondolja, megissza.
Hej, te kicsi lány,
ilyet sose csinálj,
vigyázz, hogy ne tévedj
soha a tilosba!

Májusban kinyílik
kertemben a rózsza,
ízlik a nyulaknak
a káposztatorzsa.
Tortát adj nekem,
mert én azt szeretem.
Nem marad utánam
egyetlen morzsa
sem.

Virágról virágra

Száll a lepke virágról virágra,
édes virágportól részegen.
Megölelem azt, aki nem bánja.
Mit tegyek? Ilyen nagy a szívem.

Ne akard, hogy megtartsam magamnak,
ami mást is boldoggá tehet.

Szüksége van rám a sok virágnak.
Így élhetnek teljes életet.

Száll a lepke virágról virágra,
útja nyomán friss öröm fakad.
Akkor nem születél meg hiába,
ha mások között szétosztod magad.

S akármennyit adsz is, még marad.
Akármennyit adsz is, még marad.

Segélyhívó szám

Arra kérlek, hívj fel telefonon,
mikor úgy érzed, hogy nincs tovább,
a sok bosszúság a földre lenyom,
senki se figyel rád.

Meggyógyít majd az emberi szó.
Látod, a jó barát erre való.
Én segítek a gondokon,
csak hívj fel a telefonon!

Ez a segélyhívó szám,
semmibe nem kerül.
Hívj fel, és én hallgatlak.
Nem leszel egyedül.
Nálam mindig működik
a segélyhívó szám.
Hívj, és rögtön indulok –
vagy te gyere hozzám!

Nosza, hívj fel engem telefonon,
hiszen sejtem, most is áll a bál.
Én majd átsegítlek a bajokon,
ne érjen semmi kár.
Hívj fel gyorsan, ha fáj a szíved!
Hívj fel, amíg még sajog a seb!
Ne vesszen el a jó alkalom.
Hívj fel a telefonon!

Ez a segélyhívó szám,
semmibe nem kerül.
Hívj fel, és én hallgatlak.
Nem leszel egyedül.
Nálam mindig működik
a segélyhívó szám.
Hívj, és rögtön indulok –
vagy te gyere hozzám!

Engem hívj fel akkor is telefonon,
hogyha elhagy hűtlen kedvesed!
Rólad én mindenben gondoskodom.
A jó kedved feléled.
Meglátod majd, hogy az ölelés
gyógyító ereje nem kevés.
Meggyógyulsz, ezt szavatolom,
csak hívj fel a telefonon!

Ez a segélyhívó szám,
semmibe nem kerül.
Hívj fel, és én hallgatlak.
Nem leszel egyedül.
Nálam mindig működik
a segélyhívó szám.
Hívj, és rögtön indulok –
vagy te gyere hozzám!

Párbeszéd a nejemmel

- Hogyhogy csak most jössz haza?
- mondta nejem hisztérikusan.
- Nagyon sok volt a munka
- mondtam én szelíden.
- Mért nem szóltál haza telefonon?
- mondta nejem hisztérikusan.
- Egész nap rossz volt a telefon
- mondtam én szelíden.
- Hol van a felsál, a banán?
- mondta nejem hisztérikusan.
- Nem szerepeltek a listán
- mondtam én szelíden.
- Ne gyere be koszos cipőben!
- mondta nejem hisztérikusan.
- Odakint már letöröltem
- mondtam én szelíden.
- Hozhatnál néha egy szál virágot
- mondta nejem hisztérikusan.
- Akartam, de már bezárt a bolt
- mondtam én szelíden.
- Görögországba kellene mennünk
- mondta nejem hisztérikusan.
- Jó lenne, de nincs rá pénzünk
- mondtam én szelíden.
- Neked sohase lesz pénzed
- mondta nejem hisztérikusan.
- Látod, ezzel egyetértek
- mondtam én szelíden.

- Ó, csak máshoz mentem volna!
- mondta nejem hisztérikusan.
- Ó, csak máshoz mentél volna
- mondtam magamban, szelíden.

A férj imája

Az asszonyok nyelvétől
ments meg, Uram, engem!
Az asszonyom nyelve öl,
már szétreped a fejem.
Én mindig jó voltam,
s a mennyben lenne helyem.
De addig, mondd, Uram,
mért kell a pokolban szenvednem?
Uram, csekély az óhajom,
de elmondom, ha már belekezdtem.
Hogy meghaljon, azt nem akarom,
de add, hogy néha berekedjen!
Add, hogy néha berekedjen!

Aranyos feleség

A feleségem aranyos,
a feleségem egy tündér.
Nálam jobbat érdemelne –
ez a közvélemény.
De otthon mindig veszekszik,
velem igen kemény.
Uram, ha ő a mennybe megy,
hadd jussak pokolra én!

Rájöttem, hogy mi lehet
e kettős élet titka.
Amikor máshoz aranyos,
a rosszat elfojtja.
Felgyúlik benne a rossz,
nem bírja a gyomra.
Az aranyosságot
kipiheni odahaza.

Fordítva sokkal jobb lenne,
a házasságunk rendbe jönne:
ha velem lenne kedves,
s a világgal veszne össze.

Uram, segíts! De ha nem megy,
egy kérésem lenne még:
hadd legyen ő a férj,
és én az aranyos feleség!

A Föld és a Hold

Amikor itt vagy velem,
sosem hagysz békét nekem,
és azt kívánom, bárcsak távol lennél.
Amikor nem vagy velem,
rád gondolok szüntelen,
a veszekedés is jobb lenne ennél.
Legjobb lenne egyszerre két helyen.
Legjobb lenne egyszerre kint és bent.

Amikor itt vagy velem,
elnémul a szerelem,
és azon tűnődöm, hogy kerültünk össze.

Amikor nem vagy velem,
rád újra megéhezem,
és örökké azt lesem, hogy már jössz-e.
Legjobb lenne egyszerre két helyen.
Legjobb lenne egyszerre kint és bent.

Mint a Föld és a Hold,
a sors minket úgy vert meg:
búcsút egyik se mond,
de egymásé sem lehetnek.

Miért nem váltok bérletet?

A munkahelyen a főnököm gyötör,
ez a bánásmód lelkiileg összetör.
Én mindent megteszek, amit ő akar,
de ettől nem kisebbedik a baj.
Vánszorog az óra mutatója,
és azt lesem, hogy mikor mehetek már haza.

Otthon a feleségem gyötör,
ez a bánásmód lelkiileg összetör.
én mindent megteszek, amit ő akar,
de ettől nem kisebbedik a baj.
Vánszorog az óra mutatója,
és azt lesem, hogy mikor mehetek már munkába.

Munkából haza,
otthonról munkába,
börtönből börtönbe,
csöbörből vödörbe.

De az utcán, a szabad ég alatt,
ott érzem igazán jól magamat.
Hát sétálok órákig, van időm,
amíg szét nem szakad a cipőm.

Ott senki se foglalkozik avval,
hogy jobb lábbal lépek-e vagy ballal.
Hogy gondolkodom, az senkit sem zavar,
és hát gondolhat mindenki, amit akar.
Én jegy nélkül utazom,
a saját lábamon.

Ez olyan öröm, mely megfizethetetlen,
és olyan bűn, mely büntethetetlen.
Sétálok, bámulom a nőket,
és nem váltok bérletet.
Én sétálok, amíg csak lehet.
Miért váltanék bérletet?

Zuhoghat eső, fújhat a szél,
ez a szabadság mindent megér.
Hullhat a hó vagy tűzhet a nap,
én akkor is szabad vagyok, szabad.
Szabad ember, két börtön között,
aki az élettel különbékét kötött.
Úgye már te is megérted,
hogy nekem csak ez az átmenet,
ez a jövés-menés az élet,
és hogy mért nem váltok bérletet.
Hogy miért nem váltok bérletet.

Zeneterápia

Mikor elviselhetetlen már az élet,
mindig megsegít a pszichológusom.
Ha már senki nem figyel rám, ő meghallgat,
és analizálja az elmebajom.
És azt mondja:
bolond az élet,
aki nem hiszi,
bolond az is.
Egy bolond korban
sok bolond van,
s aki nem az,
nem normális.
Gyakran feszült
vagyok,
a bajok
nagyok.
Főnököm
szórakozik,
s ugyanez
vár otthon is.
Erre van
kitalálva
a zene-
terápia:
fejhallgató
a fejemen,
s nyugalom
a lelkemben.

Nem kell már több szó,
a zene gyógyító,
a zene bódító.
Így jó!

Nem!

Nem!

Azt mondom: nem.

Nem kell nekem

ez a halott szerelem.

El!

El innen, el!

Nem érdekel,

hogymi lesz így velem.

Más,

egészen más,

egészen más a megoldás.

Társ,

kell egy új társ,

aki olyan, mint én,

egy hasonmás.

Rossz,

az nagyon rossz,

hogymibe fogsz,

csalódást hoz.

El,

el innen, el!

Váltani kell,

váltani kell, ripsz-ropsz.

Nem,

többé már nem,

szavadat el nem hiszem.

Szép,
amit ígérsz,
de nem lesz belőle semmi sem.

Nem, nem!
Más kell nekem,
ezt eldöntöttem,
rég eldöntöttem.

Élj,
élj boldogan,
de nem velem.

Nem, nem, nem, nem, nem!

Hobó dal

Egyszer mindent ott kell hagyni.
Elég volt, nincs tovább!
Tested-lelked kívánja a
levegőváltozást.
Szedd fel a sátorfádat,
indulj utadra hát!
Várnak a messzi tájak,
vár egy másik világ.
Vár egy másik világ. Gyerünk,
gyerünk, gyerünk tovább!
Vár egy másik világ. Gyerünk,
gyerünk, gyerünk tovább!

Mindazt, amit összehordtál
hosszú évek alatt:
házat, autót, szép feleséget,
hagyd a csudába, hagyd!

Indulj el messze földre,
indulj, vissza se nézz!
Várnak új kalandok,
édesek, mint a méz.
Várnak új cimborák, gyerünk,
elég nagy a világ.
Várnak új cimborák, gyerünk,
elég nagy a világ.

Egyszer talán révbe érsz majd,
újra felépül a ház,
lesz új autó, új feleség is,
amit csak kívánsz.
Úgy érzed, elértél mindent,
de egyszer, egy szép napon
megszólal egy hang benned:
Tovább ezt nem bírom!
S elindulsz újra velünk,
gyerünk, az elhagyott nyomon.
Elindulsz újra velünk,
gyerünk,
az elhagyott nyomon.

Régimódi lány

Régimódi lány volt az Anita, hiába
könnyörögtem: háljon velem.
Haza kellett érnie nyolcra, az anyuka
jól leszidta mindig, ha nem.
A kezét se foghattam meg soha,
ha látták.
Koptattuk pedig sokat
a járdát.

Nevetett rajtam
a kapualjban,
jaj, a régimódi lány.

Verset írtam hozzá, de azt is hiába,
nem ölelés, csak egy mosoly a hála.
Megőrzített engem
a szerelmem,
jaj, a régimódi lány.

Évek teltek el, de az
egykori vágy, bizony,
kielégítetlen maradt.
Harmincéves lesz már az
Anita lassan, de
megcsókolnom most sem szabad.

Mennyországot ígérek a szemeid – ámde
minden szavad sötét pokolba ránt le.
Elkárhozott lélek:
alig élek.
Hej, te régimódi lány!

Könyörülj meg rajtam, az egekre kérlek.
Látod, milyen nagyon kívánlak téged.
Azt te se akartad,
hogyan belehaljak.
Szeress hát, régimódi lány!

Kovbojlány

Egy kovbojlány a szerelmem.
Úgy nyargal, hogy én csak lesem.
Vadnyugati a kalapja és az öve,
csizmáját az ágyban sem veti le.

Viszkit iszik, és Marlborót szív.
Kedvel engem, lovagolni is hív.
De én gyenge vagyok, és egy kissé ügyetlen,
nem érezném magam nyeregben.

Nem farag belőlem kovbojt soha,
de szívesen lennék a hátslova.
S ha lovagolni akar, hát csak bátran,
de velem kizárólag az ágyban.

Felhők fölött

Repülök felhők fölött.
Nem látszik innen a föld.
Hol vagyunk, nem tudom,
talán épp félúton
két kontinens között.
Európa vagy Amerika?
Mindkettő messze van.
Mind a két parton
sok jóbarátom,
de itt csak egymagam.

Míg a sok utas pihen,
azon töröm a fejem,
hova is tartozom,
hol van az otthonom,
megyek-e most vagy érkezem.
Európa vagy Amerika?
Mindkettő messze van.
Mind a két parton
sok jóbarátom,
de itt csak egymagam.

Egyszer úgyis majd vége lesz ennek,
Mindegy, hogy milyen földbe temetnek.
Egyszer úgyis majd vége lesz ennek,
Mindegy, hogy milyen földbe temetnek el.

Ugorj, Iggy!
(tibeti terrierünknek, Amerikában)

Hogyha látsz egy akadályt,
ugorj, Iggy, hopp!
Nem számít a magasság,
úgyis átugrod.
Okos kutya nem majrás,
de előbb mindig körülnéz,
s csak akkor ugrik, ha nyomós az ok.

Ha üldöznek a macskák,
az komoly dolog.
Némely macska manapság
túl erőszakos.
Ha enni nem tudsz belőlük,
inkább szaladj el előlük,
ugorj, Iggy, ugorj Iggy, hopp!

Néha nincs más választás,
ugorj, Iggy, hopp!
Ha sokáig vacillálsz,
könnyen megbánod.
Ne hallgass az emberekre,
sok kutyát vezetnek félre,
s nem beszélnek az áldozatok.

Ahol nincs jó hangulat
vagy pocsek a koszt,
jó érzésű kutjának
semmi helye ott.
Jobb, ha nem is tétovázol,
biztos jobb sorod lesz máshol.
Ugorj, Iggy, ugorj Iggy, hopp!

Utazások

Ott jártam, ahol zöld a fű,
minden fenemód nagyszerű,
az étel egészséges és finom,
mosoly villog az arcokon.

Ott jártam, ahol kék az ég,
határtalan a messzeség,
ahol a szomszéd is aranyos,
és minden szabad, ami nem tilos.

És ha valami nem stimmel,
segít rajtad a pszichiáter,
segít rajtad az Üdvhadsereg –
és hát kéznél van a stukkered.

Tele vannak az üzletek,
az emberek nem veszekszenek,
mindenki mindenkinek köszön,
maximális az öröm.

Olyan országban jártam én,
ahol minden ott van a helyén,
ahol minden rendben megy,
és megkapod, ami kell neked.

Minden van, kivéve egyet:
itt nem találkozhatom veled.
Ezért most oda utazom,
ahol szemét van az utakon.

De itt egy baráti hang köszönt:
Gyere, ülj le, igyunk egy sört!
Egyél, igyál, s aztán mesélj!
Jaj de jó, hogy megjöttél!

S amiről nem szólhat ez a dal:
csak ölelsz, ölelsz, kézzel-lábbal.
Kiderül: köztünk minden jól áll,
és minden tagom hazatalál.
Minden tagom hazatalál.

Utolsó e-mail

Ez az utolsó e-mail neked,
másképpen érintkezünk majd.
Alig várom már jöttödet,
hogy ágyba dughassalak.

Ez az utolsó e-mail neked,
várom, hogy itt állj a küszöbön.
Ígérem, mindent megteszek,
hogy sokáig tartson az öröm.

Ez az utolsó e-mail neked,
a távollétet már nagyon unom.
Olyat kapsz tőlem, hogy sose feledd:
mindenütt jó, de a legjobb otthon!
Mindenütt jó – de a legjobb otthon!

A zombik szerelmi élete

Mindkettőnknek nehéz munkája van.
Hazajövünk este fáradtan.
Egy-két szó még, s kikapcsol az agy,
zombi vagyok, s te zombi vagy.
Botorkálunk, míg elnyel az ágy,
azt se mondjuk, jó éjszakát.
De vágyai vannak a testnek,
testeink biztos ölelkeznek.

Kölcsönvennék egy olyan kamerát,
amely a sötétben is lát.
Szeretném kilesni a nagy titkot:
mit művel a test, mikor
nem vagyunk ott.

Születésnapra

Kedves barátnőm, kis feleségem,
a sok izgalmat bocsásd meg nekem!
Mikor az álmok megvalósulnak,
egy kis eltérés mindig akad.
Mégis lesz nekünk szép jövőnk,
csak hagyj még időt!

Jó lenne együtt élni, az ám,
de köztünk ott van az óceán.
Sok levelet hajt a szerelem,
de néha elvész a levelem.
Ilyen az élet, ilyen az élet.
Az ember mit tehet?

Amerikában az egyik lábam,
a másik lábam az óhazában.
Itt is turista, ott is csak vendég.
Meddig tart ez még? Tudja az ég.
Mégis lesz nekünk szép jövőnk,
csak hagyj még időt!

Sokan kutatják, ki vagyok én.
Ópiumcsempész? Vagy szovjet kém?
Gyanakszik vámos és policáj,
nyomoz utánam az F.B.I.
Ilyen az élet, ilyen az élet.
Az ember mit tehet?

Két ellentétes pontján a Földnek,
másnak születtünk: ellentétesnek.
Nem várható, hogy két világ bennünk
konfliktus nélkül összevegyül.
Mégis lesz nekünk szép jövőnk,
csak hagyj még időt!

Jó pár vitánk volt, igen kemény,
de nem fogyott még el a remény.
Aggodalomra semmi okunk.
A vita végén ágyba bújunk,
mert ilyen az élet, ilyen az élet.
Az ember mit tehet?

Születésnapra írom ezt,
így hát a vége ez lesz:
Van esély, ne legyél szomorú,
Happy birthday to you!

Perverz

Tükörbe nézek, és elborzadok:
egy vénember néz vissza rám!
Ráncok borítják a homlokot,
nyakam nincs, csak tokám.
Izmaim petyhüdten lógnak,
fejemen nyoma sincs hajnak,
a pocakom egyre nő!
Kétségbe lehetnék esve.
Aki így belém szeretne,
ugyan hol van ilyen nő?!
De vannak rossz ízlésű emberek,
sok ám a perverz alak,
akiknek a kopaszok tetszenek,
s tetszik a hordó has!

Az az én nagy szerencsém,
hogy egyszer rád találtam én,
s boldogan élek veled.
Lehetek ronda, lehetek öreg,
hisz éppen ezért tetszem neked,
én vagyok a te embered
Lehetek ronda, lehetek öreg,
éppen ezért tetszem neked,
én vagyok a te embered!

Egyszer jó, egyszer rossz

Azt gondoltam, együtt fogunk megöregedni,
de a közös jövőből nem lesz már semmi.
Elmentél, elhagytál,
folytatás nem lesz már.

Nem telt több tőlünk, csak
ennyi.

Az élet szép egyedül is,
de kettesben csodálatos.
A rózsza szép, de szúr a tövis.
Nem tudjuk, a sors mit hoz.
Egyszer jó, egyszer rossz.

Biztos volt rá okod, én nem hibáztatlak.
Kívánom, hogy helyettem találj majd jobbat,
de ha a véletlen úgy hozza,
hogy belebotlunk egymásba,
mondj nekem annyit, hogy
„hogyan vagy”.

Az élet szép egyedül is,
de kettesben csodálatos.
A rózsza szép, de szúr a tövis.
Nem tudjuk, a sors mit hoz.
Egyszer jó, egyszer rossz.

Kerestem magamnak én is új szerelmet,
de az életem nem lett ettől se könnyebb.
Mindez csak ráadás,
te kellesz, nem kell más.
Te voltál a legjobb
ötlet.

Az élet szép egyedül is,
de kettesben csodálatos.
A rózsza szép, de szúr a tövis.
Nem tudjuk, a sors mit hoz.
Egyszer jó, egyszer rossz.

Jössz-e velem?

Jössz-e velem hosszú útra?
Vár a kaland ránk.
Felfedezetlen a nagyvilág.
Csomagolj be bőröndödbe
mindent, ami kell,
Együtt menjünk el!
Autóbusszal, vonaton, hajón, repülőgépen –
menjünk el egészen!
Olyan helyre menjünk, ahol
ismerős nem lát,
inkognitóban lehetünk tehát.
Ahol te az enyém lehetsz,
és én a tiéd.
Erre várok rég.
Játsszuk azt, hogy velem vacsorázol, s velem fekszel –
csak egyetlen egyszer!

Megtalálталak

Elvesztettelek, de megtalálталak,
rosszkedvű voltam, s már nem vagyok.
A dermedt, fekete éjszakában
kigyulladtak a csillagok.
A Nap még nincs fenn, de közel a hajnal,
kedvem rózsaszínre változott.
Álmaimban már rád és rám
ugyanaz a Nap ragyog.

Az öröm igencsak szokatlan nálam,
s most nem tudom, mit tegyek.
Így hát a kezdeményezést
ezennel átadom neked.
Köszöntsük együtt a reggelt!
S míg nyújtózkodsz az ágyadon,
én megfőzöm a kávé, s a reggelivel együtt
tálcán behozom.

Most repes a szívem, repes a szívem,
a világ forog velem.
Csak arra kérlek: hogyha eldobsz,
búsulásomon ne csodálkozz,
s ne neved a könnyeimben.

Nem szeretőt keresek

Én nem szeretőt keresek,
hanem akivel játszani lehet,
aki vállalkozna arra,
hogym velem gyerek legyen újra.

Egy kisfiú és egy kisleány,
aki mindent kipróbál,
felfedezi a titkokat,
hogym mit szabad és mit nem szabad.

Ágyba is bújnánk, persze,
de nem vágnánk igazi szexre,
csak ízlelgetnénk félénken,
hogym mi is a jó ebben.

Mikor még nincs elrontva minden,
csodák csillognak a szemben,
meghalunk, de csak játékból,
nem félünk a haláltól.

Igaz szerelmet nem hazudunk,
csak zsebpénzünk lesz, nem vagyonunk,
még játékra se kell költeni,
egymásnak leszünk játékszerei.

Engem ilyen partner érdekel,
aki lélekben nem nőtt fel,
aki még tiszta, gyermeteg,
aki mellett én is gyerek lehetek.

Én nem szeretőt keresek,
nem szeretőt keresek.

Barátnő kellene

Egy barátnő kellene nekem,
nem szex, és nem is szerelem,
akivel beszélgethetek.

(Nejem heti két órát engedélyezett.)

Ő is tudja, hogy kell valaki,
aki az embert komolyan veszi,
s akivel heti két órában
jól érzem magam.

Mert tudja jól a nejem,
hogy nem hagyom el sohasem.

Én nem vagyok egy Don Juan,
egy női barát kell csupán.

Ő is szeret a maga módján,
de már megfakult a szivárvány.

Az ágyban is egy kicsit passzív,
s így nem elégül ki a szív.

Szóval keresek egy női barátot,
remélem, egyszer rátalálok.
Járhatnánk moziba, színházba –
bár utána rohannom kell haza.
Mert a két óra gyorsan elszáll,
s engem otthon egy feleség vár,
aki megértő és engedékeny,
de isten ne adja, hogy elkéssem.

S vár otthon a házi munka,
mely igazságosan van elosztva.
Ettől nem is berzenkedem,
de hát ennyi nem elég nekem.

Amire vágyom: egy fül,
mely néha meghallgat.
Amire vágyom: egy száj,
mely kimond gondolatokat.
Amire vágyom: egy szív,
mely érző és nemes.
Amire vágyom: egy lélek,
mely egy rokonlelket keres.

Ha nem te vagy, akire vágyom,
legalább segíts megtalálnom.
Ha nem te vagy, akire vágyom,
legalább segíts megtalálnom.

Hadd legyek a barátnőd!

Kell egy barátnő minden nőnek.
Ajánlkozom barátnőnek.
Lehetnék nálam vagy nálad,
csak hallgatnálak, hallgatnálak.

És erre az alkalomra
parfümöt fújnék magamra.
Nézd, milyen sima az állam!
A szakállamat leborotváltam.

Kopasz fejemen paróka
(utánam fordulnak azóta),
fülbevaló a fülemben,
szinte máris nővé lettem.

S mindezt azért művelem,
hogy legyen még egy esélyem.
Ha szeretőnek nem kellek,
fogadj el a barátnődnek!

Mert mindegy, fiú vagyok vagy lány,
csak nézzél rám, beszélj hozzám!
Hadd halljalak, hadd lássalak!
Nekem a legjobb barátnőm vagy.

Mindegy, fiú vagyok vagy lány,
csak nézzél rám, beszélj hozzám!
Ha szeretőnek nem kellek,
fogadj el a barátnődnek!

Hunyd be a szemed!

Hunyd be a szemed, kedvesem!
Amire vágysz, most megteszem.
Lazítsd meg ruhád, lazulj el,
hadd szeresselek a kezemmel!
Képzeld, hogy nem én csinálom ezt,
hanem akit a legjobban szeretsz.
Neki nyíl ki, neki add,
neki add oda magad!
Aki már régen elhagyott,
s nem jön, hiába akarod.
Képzeld, hogy itt ülsz most vele,
s az én kezem az ő keze.
Amit ő tenne, azt én is megteszem,
csak hunyd be a szemed, kedvesem!

Hadd legyen egy kis örököd!
Ettől én is kielégülök.
Mert nekem úgy jó, ha jó neked –
csak hunyd be a szemed, hunyd be a szemed!
Jó, ha szeretsz, de az sem baj, ha nem,
csak ezt az élményt oszd meg velem!
Az élvezetedet ajándékozd nekem,
és hunyd be a szemed,
hunyd be a szemed, kedvesem!

Hunyd be a szemed!
Hunyd be a szemed!

Durva

Azt mondtam, nem érdekel,
hogy kivel jársz, kivel élsz,
és tényleg nem érdekel,
ha hozzám néha visszatérsz,
de hogy sohase gyere vissza,
az túl durva, túl durva.

Nem vagyok féltékeny,
és a javadat akarom.
A szerelem képlékeny,
de bennem nő az aggodalom.
Ha te sohase jössz vissza,
ez túl durva, túl durva.

Én egy finom lélek vagyok,
és születéstől demokrata.
Legyetek hát boldogok,
csak gyere néha vissza,
ne hagyj így kiborulva,
mert ez túl durva, túl durva.

Nem vagyok elég jó, tudom,
neked igazi férfi kellene,
akinek erős a karján az izom,
és nem elég, ha erős a jelleme.
Értem, de kiabálok feldúlva:
ez túl durva, túl durva!

Reggeli szél

Arcomba fújja a szél a szemetet,
a járdán minden mozog.
Hajnalig lehettem csak veled,
hazafelé ballagok.
Fejembe húzom jól a kalapot,
csípős a reggeli szél.
Alszom még félig, de boldog vagyok.
Köszönöm, hogy szerettél.
Talán egyszer lesz alkalom,
hogy egész nap velem legyél.
Akard te is, én már akarom.
Tanúm a reggeli szél.

Adj egy hónapot!

Adj nekem egy hónapot!
Azalatt megjavulok!
Semmi rosszat nem csinálok,
rám sem ismersz, majd meglátod.

Sokkal jobban szeretlek,
mint ahogy te képzeled.
Amit tudok, elkövetek,
hogy ne veszítselek el téged.

Adj nekem egy hónapot!
Minden nőmmel szakítok!
S élek monogámiában,
biztos jó – még nem próbáltam.

Megváltozom

Megváltozom, egészen más leszek,
egy másik ember, egy jó barát.
Megváltozom, többé már nem iszom,
hiába hívnak a cimborák.

Megváltozom, mindig csak jót teszek,
legyen gonosz bár a világ.
Megváltozom, egy jobb ember leszek,
és hálás szívvel gondolok rád.

Mert te vagy az, ki megváltoztatott,
a kedves szavad, a mosolyod.
Igen, igen, neked köszönhetem,
hogy máris egy kicsit jobb vagyok.

Igen, igen, neked köszönhetem,
hogy máris egy kicsit jobb vagyok.

Furcsa

Néha furcsa az élet,
akármeddig élhetsz, nem érted.
Váratlanul érnek
kellemetlen meglepetések.
Rosszabb, mint várnád,
s még rosszabb vár rád.
Rettegsz attól, ami
ezután jöhet.

Az óriáskerék egyszer
felröpít a magasba,
máskor meg a mélybe zuhansz.
Az egésznek mi haszna?

Úgy érzed, hogy játszik veled
egy hatalmas Valaki.
Aki adta az életet,
könnyen el is veheti.

Szomorú volt az ének,
de most megtaláltalak téged.
Minden újra szép lett,
régi kedvem újra feléledt.
Érzem a vágyat,
hogymeg meglátlak,
alig várom, ami ezután jöhet.

Az óriáskerék mikor
felröpít a magasba,
de jó lenne fennmaradni,
nem zuhanni le soha.
Elrepülnénk messze földre,
te és én, mint két madár.
Ha ott fenn veled lehetnék,
nem is vágnék vissza már.

Apám

Még születésem előtt meghalt az apám,
ez nem volt akkor rendkívüli dolog.
A háború vitte el, az ám!
Soha ne háborúskodjatok!

Besorozták katonának,
hogy visszaszerezze a nagyobb hazát.
Nem tudta, hogy a haza ilyen nagy:
csak ment előre, ment,
s a Donig meg sem állt.

Hogy mi lett a vége, mindenki tudja.
Nem lett nagyobb így sem a hazánk.
Aki elvett belőle, elvette újra,
s én elvesztettem egy apát.

Róla sokszor elképzeltem,
hogy egyszer megjön Oroszországból.
Ez nem volt olyan elképzelhetetlen,
hisz visszajött azóta sok hadifogoly.

De anyám mindig is tudta,
hogy meghalt a férje, meghalt igazán.
Apa gyűrűje és minden papírja
megérkezett postán.

Egy kis pénzhez jutott ötvenkilencben,
s a holttestet hazahozatta,
azóta a kecskeméti temetőben
nyugszik az édesapa.

A sírjához néha elmegyek.
„Már húsz évvel idősebb vagyok nálad, apám.
Neked köszönhetem, hogy voltam kisgyerek,
s most úgy siratlak, mintha a fiam volnál.
Úgy siratlak, mintha a fiam volnál.”

Hiány

Elmentél, elmentél,
magamra hagytál, anyám.
Nagy-nagy úrt, nagy-nagy úrt
hagytál magad után.
Hiába nézem a fényképeket,
a hiány nem vizuális.

A biztató szavad, az ölelésed,
az ember hiányzik,
az ember hiányzik.

Anyám, te szültél engem,
s ezért örök a hála.
Kár, hogy én nem szülhetlek meg,
vissza a világba,
hogy ne legyek árva,
hogy ne legyek árva.

Amikor apa lettem

Amikor apa lettem,
a világ megváltozott körülöttem.
Mert akinek a gyereke megszületett,
az már nem gyerek.

Komolyan vettem a feladatot,
felírtam, hogy a baba mennyit szoptott.
Kimutatták szépen a statisztikák
a napi súlygyarapodást.

Az anyja ehhez nyilván nem értett.
Mit tehetett szegény, mit tehetett?
Ő csak szoptatta a gyereket,
ő csak szoptatta a gyereket.

Teltek az évek, múltak az évek,
a kisfiúból nagy kölyök lett.
Egy darabig mértem a magasságát,
de már nem nő tovább.

A gyerek csajozik, így van ez jól,
csak ne legyen gyerek a dologból.
Focizunk együtt a kispályán,
és járunk a lányok után.

Sok mindenre megtanítottam,
„csak okosan, fiam, csak okosan!”
Ügyes kislegény,
tisztára olyan, mint én.

Legyen is olyan, mint én!
Legyen olyan, mint én!

Jaj-jaj

Egyszer, egy nyári
kiránduláson,
jaj-jaj-jajjajaj,
olyat tettem, hogy
ma is bánom,
jaj-jaj-jajjajaj.
Ha akkor meg nem vallom szerelmem,
boldogan élnénk mind a ketten,
de jaj-jaj, hiába minden!

Később, egy őszi
délutánon,
jaj-jaj-jajjajaj,
ránk szállott egy
gyönyörű álom,
jaj-jaj-jajjajaj.
Hogyha valóban álom lett volna,
rá sem gondolnánk azóta,
de jaj-jaj, minden hiába.

Aztán beköszöntött
a hideg tél,
jaj-jaj-jajjajaj!
Te is olyan
hűvös lettél,
jaj-jaj-jajjajaj.
Azt mondtad: vége, felejtsem el,
férjedhez újra hű leszel.
De jaj-jaj, mi lesz a szívvel?
Én megértelek,
én megértelek,
a családi béke
mindenek felett,
férjedet pedig
irigylem érte,
hogyan van egy ilyen hű
felesége,
egy ilyen hű felesége.

Meggyötörted a szívem

Meggyötörted nagyon a szívem,
hetek óta miattad fáj.
Hibás vagyok én is, de ki nem?
Szakítani kár.
Gyere vissza, adj egy esélyt,
a kapcsolatot ne tépd még szét!
De ha a szerelmem nem kell,
menj el!

Nélküled az életem sivár,
az ételem íztelen.
Az okos ember egy kicsit kívár,
nem dönt hirtelen.
Hát gyere vissza, adj egy esélyt,
a kapcsolatot ne tépd még szét!
De ha ez már nem érdekel,
menj el!

Meggyötörted nagyon a szívem,
soha nem fájt ennyire tán.
Padlón vagyok, ezt elismerem,
de ne számolj még rám!
Újrakezdem az életem,
talán más kibírja velem.
Néha épp egy nagy pofon kell.
Menj el!

A busz

Megint jön a bussz,
ami hozzád vissz,
ahol te vagy a végállomás.
Ezzel utaztam
én oda-vissz,
mikor azt hittem,
te vagy a társ.
Azóta sok víz lefolyt a Dunán,
és már nem tudom,
mikor volt utoljára, s egyáltalán,
utazom-e még a buszodon.

És megint jön a bussz,
ami hozzád vissz,
és letesz a házad előtt.
De aki csalódott, már nem hissz.
Becsapnál, mint azelőtt.
Szenvedni újra butaság lenne
régi szerelem miatt.
Szálljon fel, akinek van kedve,
én megvárom a másikat,
inkább megvárom a másikat,
úgy ám, megvárom a másikat.

Megtilthatod

Megtilthatod nekem, hogy öleljelek,
megtilthatod nekem, hogy csókoljalak,
megtilthatod, hogy írjak levelet,
de nem tilthatod meg, hogy álmodjam rólad.

Nekem te vagy a remény, a tavasz,
a zord tél s a tikkasztó nyár között.
És a helyzet az, a helyzet az,
hogy ehhez már semmi közöd.

Mert a szerelem több, mint a viszony,
a szerelem nélkülöd is él.
A kimondott szó, ha vissza is szívom,
más fülébe ér.

Felejts el, mit bánom én!
Zárd lakatok mögé a szíved.
De olyasmit, kedves, ne is kérj,
hogy én elfelejtselek.

Mert számomra a szenvedély
nem pillanatnyi szeszély.
Bennem mindig otthon lehet,
akit egyszer megszeretek.

Neked is van itt helyed.
Neked is itt van a helyed.

Nem ejtek érted könnyet

A szél, a szél
rólad beszél,
a fülemben susog,
hogy bolond vagyok,
de én hagyom, hogy elmenj,
menj csak minél messzebb,
az élet egymagamban
biztosan könnyebb.
Nem ejtek, nem ejtek
érted könnyet.
Nem ejtek, nem ejtek
érted könnyet.

A szél, a szél
látta, hogy szerettél.
A nyár, a nyár,
látta, hogy megcsaltál.
A világ a tanúm,
hogy mindezt tönkretetted,
minden véget ért
köztem és közted.
Nem ejtek, nem ejtek
érted könnyet.

Nem ejtek, nem ejtek
érted könnyet.

A szél, a szél,
a szél elkísér,
a szél vigasztal,
nem olyan nagy a baj.
Én is elmegyek,
majd élek nélküled.
Szerelmes nem leszek
talán soha többet,
de nem ejtek, nem ejtek
érted könnyet.
Nem ejtek, nem ejtek
érted könnyet.

Bele ne találj a szívembe!

Bele, bele, bele ne találj
a szívembe! Úgyis beteg már.
Akit csalódás mérge mar,
nem lesz szerelmes egyhamar,
egyhamar.

Soha, soha nem felejttem el,
milyen az, ha valaki ölel,
aztán hipp-hopp, eltűnik,
csak a hiányát hagyva itt,
és fáj a szív.

Hogyha lenne új bizalom,
talán lenne új szerelem.
A csalódást nem akarom,
hát kérlek, ne tedd ezt velem.

Hova, hova, hova rohanunk?
A kalandba belebukhatunk.
Szeretlek, te is szeretsz,
együtt tölthetünk percekét.
S aztán mi lesz?

Feltámad a szél

Feltámad a szél.
Minden reggel az ember egy
jobb napot remél.
De elmúlik a remény, mikor
szemem kinyitom,
s kinézek az ablakon.

Lekopasztotta a szél a fákat,
varjak ugrálnak az avaron.
Bár érezném illatát a nyárnak,
ha hajad megsimogatom!

Bizony, milyen jó kedvünk volt nemrég,
cirógatta bőrünket a nap.
De idővel elhalványul az emlék,
s csak a szél marad.

Feltámad a szél,
kavarog a levegőben a száraz levél.
Kabátomat begombolom, sálát veszek fel,
így indulok el.

Elindulok megkeresni téged,
felkeresek sok kedves helyet.
Elveszíti jó ízét az élet,
ha nem vagyok veled.

A port a szél arcomba csapja.
Lám, még a szél is arcul csapott!
De a keresést nem hagyom abba,
míg veled nem vagyok.

Fúj, fúj a szél,
közeleg a tél.
Hiába a téli holmi.
Veled kéne összebújni!
Jólesne összebújni...

Ennyi elég

Ha engem választasz, szerényen élsz,
de sohasem lesz veszekedés.
Nem gyűjtünk házra, se kocsira,
csak gyerekek lesznek és sok unoka,
mert ennyi elég, hidd el, ennyi elég,
az élet magában is szép.
Ennyi elég, ennyi elég,
az élet magában is szép.

Ha engem választasz, jól teszed,
én a bajban is ott leszek veled.
Neked is kijár az ölelés,
a szép szó, a dédelgetés,
és ennyi elég, hidd el, ennyi elég,
az élet magában is szép.
Ennyi elég, ennyi elég,
az élet magában is szép.

Görögországba nem megyünk,
Gárdony is elég jó nekünk,
és ha elfárad a lábad és a lábam,

melléd bújok akkor is az ágyban,
mert ennyi elég, hidd el, ennyi elég,
az élet magában is szép.
Ennyi elég, ennyi elég,
az élet magában is szép.

Búcsúlevél

Nem lehet, nem lehet élni veled.
Megírom most a búcsúlevelet.
Nem bírom, hogyha veszekszel velem.
Mért teszed tönkre az életem?

Nem lehet, nem lehet hinni neked.
Ígéreted semmit nem jelent.
Szép szavak. Nem érdekel a szöveg!
Én neked többé már nem hiszek.

Nem tudom, holnap hol aludhatom.
Indulok, batyum a vállamon.
Fáj a szív, nem kellemes a magány.
Talán majd valaki mellém áll.

Búcsúzom, örököm ezennel rád hagyom
minden belém fojtott mondatom.
Búcsúzom, örököm ezennel rád hagyom
minden belém fojtott mondatom.

Jó kedvemben

Jó kedvemben néha éjjel
veled vagyok álmomban.
Most is veled álmodtam,
ám az álom elillan.

Onnan tudtam, hogy álom volt,
hogy megcsókolhattalak,
és te is viszonzotad.
Hej, te álom, de szép vagy!

Megyek fagyban, hideg szélben,
egész testem didereg.
Kár, hogy nem vagyok veled.
Hozzád bújni nem lehet.

Fázom éjjel, fázom nappal,
nem melegít fel a nap.
A szívem csak álmodhat.
Álmomban a párom vagy.

Vártalak

Vártalak, s te nem jöttél,
egy lehetőség elveszett.
Az én életem s a tiéd
ennyivel lett rövidebb.
Rám és rád még, meglehet,
számtalan szép kaland vár,
de azt, ami ma elveszett,
nem pótolja semmi már.

Vártalak, s te nem jöttél,
összeszorul a szívem.
Ha valami nagy baj ér,
mi lesz veled, mi lesz velem?
A mennyben a szerelmesek
egymásé lesznek, tudom,
de én inkább ölelnélek
az innenső oldalon.

Vártalak, s te nem jöttél.
Bennem most nagy a hiány.
Ha elmúlik ez a tél,
ki tudja, hogy lesz-e nyár?
Hát szépen kérlek, kedvesem,
ha ígérted, gyere el,
tölts egy kis időt velem,
mielőtt búcsúzni kell.

Szerencsétlen nap

Most úgy elcsüggedek!
Csak bámulnám az eget.
A depressziós gyógyszerem
jó előre beveszem.

Mert ez szerencsétlen nap,
ma csillagok hullanak,
ma a fejem is fáj,
és te is elhagytál.

Ésszel nem foghatom fel,
hogy miért hagytál el.
Panaszkodni nem volt okod,
hisz régóta meg sem szólalok.

Nem szóltál hozzám te sem,
csak éldegéltünk csendesen –
s ami engem illet, boldogan,
de most mindennek vége van.

Ez a nap nem szerencsés,
ez a nap egy tévedés.
És ez addig így marad,
míg nem találok másikat,
míg nem találok másikat,
aki ugyanolyan hallgatag.
De ma erre gondolni sem szabad,
mert ez egy szerencsétlen nap.

Virágének

A szerelmem reménytelen,
mégsem vagyok boldogtalan.
Szerellemmel a szívemben
gazdagabbnak érzem magam.

Ép a lélek, és ép az elme,
az ember sok mindent túlél,
de az nagy boldogság lenne,
ha rajtam megkönyörülnél.

Igen gyakran gondolok rád,
igen gyakran elképzelem,
hogyan ragyog rám az orcád,
és hogy kezed a kezemben.

Bizony, sokszor gondolok erre,
sőt, még vadabb dolgokra ennél.
Bizony, az sokkal jobb lenne,
ha rajtam megkönnyörülnél.

Így is élek, így is halok,
nincsen nekem semmi bajom,
ha szerelmem nem akarod,
zokszó nélkül elfogadom.

De halálom órájában,
mikor a szív már nem remél,
könnyörülj meg végre rajtam,
s tegyél úgy, mintha szeretnél!

Talán

Talán, ha több időnk marad,
talán felém vezet utad.
Talán, ha előbb kezdjük el,
örökre a kedvesem leszel.

Mindegy. Ölelj, amíg lehet,
ha már így történt.
Egyszer úgyis vége lesz,
de van egy kis időnk még.

Gyere, érezzem csókodat!
Ízét sokáig őrzöm.
Talán mindez csak kábulat,
mint annyi más a földön.

Szeress, ne törődj semmivel!
Szeress, a bánat múljon el!
Maradj, ne hagyj még egymagam!
Még a végső búcsú hátra van.

Ölelj, ölelj, amíg lehet,
ha már így történt.
Egyszer úgyis vége lesz,
de van egy kis időnk még.

Fordítsd felém az arcodat!
Csókra szomjas a szám.
Elmész, és mégis itt maradsz,
emléked vigyáz rám.

Ez az a dal

Ez az a dal, amit én neked írtam.
Szerelmem benne van ebben a dalban.
Lüktet a vér, nagyot dobban a szívem,
járd a táncot vélem!

Nézd, a szemem hogy ragyog!
Fülig szerelmes vagyok.
Dagasztanak szenvedélyek.
Élj soká, és én is éljek,
éljünk együtt, éljünk szépen,
ámen!

Könnyű dalolni, de nehéz az élet.
Úgy érzem, hiába epedek érted,
hiába vallok szerelmet egy dalban,
mindig egy kis baj van.

Olyan bonyolult minden,
komplikált a szerelem.
Férjed joggal lett féltékeny,
nekem is van feleségem,
ha megtudja, nekem végem,
ámen!

Hej, csak azért is járjuk a táncot!
Szállj fel az égbe, én is felszállok.
Átrepülünk hetedhét határon...
Álom, édes álom!

Ég veled, kedvesem

Ég veled,
kedvesem!
Véget ér hát ez az édes játék.
Amit eddig
adtál nekem,
az már így is gyönyörű ajándék.
Ennyi szép,
víg napom
egész életemben sose volt még.
Ez a nagy
nyugalom,
amiben mindig szívesen élnék,
veled élnék, veled élnék,
veled élnék, veled élnék.
Mindez emlék, már csak emlék,
mindez emlék, már csak emlék.

Az öröm nagyon múlandó,
a szerencse is forgandó,
a szívem tele búval,
azért szól így a dal.

Ég veled, kedvesem!
Ne neved, ha kicsordul a könnyem!
Egy ilyen szerelem
nem szakítható meg olyan könnyen.
Az utad másfelé
vezet, itt kell hagynod engem.
Minden oly észszerű,
s nem lehet, nem lehet igaz mégsem.
Itt vagy bennem, itt vagy bennem,
itt vagy bennem, itt vagy bennem,
szerelemben, szerelemben.
szerelemben, szerelemben.

Az öröm nagyon múlandó,
a szerencse is forgandó,
a szívem tele búval,
azért szól így a dal.

Besurranó

Egy perce nyitva hagytad a szíved,
s én besurrantam rajta.
Ne félj, semmit el nem viszek,
a helyzettől nem élek vissza.
Egy sóhajt hagyok a szívedben,
és eltűnök gyorsan.
Te nem tudod meg sohasem,
hogyan valaha itt voltam.

De találkozunk majd egy napon,
s a mai sóhaj addigra vágyat teremt,
s kedvezően fogadod ajánlatom,
kimondod rá a nagy igent,
s attól kezdve veled lakhatom
idebent.

Ez egy ilyen nap

Jól vagy, én is jól vagyok,
szíved dobog, szívem dobog,
mindketten egészségesek,
szeretsz, én is szeretlek.
Étel, ital az asztalon,
jóllaksz, én is jóllakom.
Van fedél fejünk felett,
s az ágy is igen kellemes.
De van egy kellemetlen dolog:
te otthon vagy, én meg
itthon vagyok.

Ha finom a vacsorám,
szívesen megosztanám.
Ha a tévében jó műsor megy,
szívesen nézném veled.
Ha egy jó könyvet olvasok,
felolvasnék néhány mondatot.
Az életemre nincs panasz,
de ez így féloldalas.
Ami külön is jó, azt hiszem,
még jobb lenne kettesben.

A szexben önellátó vagyok,
de lassan telnek a napok.
Ötletekben nincs hiány,
mégis keserű a szám.
Hiába a sok élvezet,
mindent csak félig élvezek.
Hiába szeretkezem veled,
eltűnsz, mire felébredek.

Hiába a nagy fantázia,
ha sosem kerülünk egy ágyba.
Ez a dalom is hiába,
ha nem segít minket egy ágyba.

Jól van, nem panaszkodom,
egyedül is kibírom.
De jobb lenne mindennél,
ha itt lennél,
te is itt lennél.
Semmi baj, semmi baj,
csak nem bírok már magammal,
mikor a vágy elkap.
S ez egy ilyen nap.
Ez egy ilyen nap.

Akik elvesztették a szerelmet

Akik elvesztették a szerelmet,
akik elvesztették a szerelmet,
hideg szélben dideregnek,
hideg szélben dideregnek.

Akik elvesztették a szerelmet,
akik elvesztették a szerelmet,
nyugalmat sose lelnek,
nyugalmat sose lelnek.

Akik elvesztették a nyugalmat,
akik elvesztették a nyugalmat,
nem tudják, mi jön holnap,
nem tudják, mi jön holnap.

Akik elvesztették a nyugalmat,
akik elvesztették a nyugalmat,
félnek, hogy meghalnak,
félnek, hogy meghalnak.

Ha kő,
ha köszikla lennék,
virágot, virágot teremnék,
a szél,
a szél fújdogálna,
beleszeretnék a virágba..

Ha kő,
ha köszikla lennék,
virágot, virágot teremnék,
a szél,
szél fújdogálna,
beleszeretnék a virágba..

Akik megtalálták a szerelmet,
akik megtalálták a szerelmet,
bizony, nekik se könnyebb,
bizony, nekik se könnyebb.

Akik megtalálták a szerelmet,
akik megtalálták a szerelmet,
tüzében elégnek,
tüzében elégnek.

Alamizsna

Nem szeretsz igazán. Csak alamizsna,
amit tőled időnként kapok.

De nem lehet szeretni készakarva,
hát megbecsülök minden falatot.

Mint koldus, aki kérni sose szégyell,
örömet koldulok tőled ma is.

Csak azt add nekem, ami neked nem kell,
és nem bánom, ha alamizsna is.

Én nem bánom, ha alamizsna is.

Ha csúnya lennél

Ha csúnya lennél, mint a bűn,
már azt se bánnám.

Az érdekel egyedül,
hogy számítasz rám.

A hangodba már beleszerettem
a telefonon keresztül.

Beszélj hát, hívj föl engem!

S a magányom enyhül.

Ha csúnya lennél, legföljebb

nem égne a villany,
és úgy ölelnék téged,
hogy közben sötét van.

Világosban behunynám a szemem,
de jól érezném magam.

Csak legyél itt mellettem,
meghitt nyugalomban.

A csúnyaságot, csúnyaságot
megszoknám könnyen.
Lehet bármilyen alakod,
kellesz mindenképpen.
Ami belülről ragyog,
én azt a szépet keresem.
Ha okos és kedves vagy, boldogok
leszünk te meg én, szerelmem.

Nadette

Szegény Nadette, szegény Nadette!
Rájött már, hogy rossz lóra tett,
amikor engem szeretett:
egy koldust, király helyett.

Szegény Nadette, szegény Nadettem!
Én mindent tiszta szívvel tettem.
Soha nem bánom meg a tettem.
Boldogok voltunk mind a ketten.

Minden nőt nézek, nem Nadette-e?
Rá gondolok még néha este.
Amit adott, azt visszavette.
De nem talállok mást helyette.

Nadette, Nadette, Nadette, Nadette!
Az álmokból semmi se lett.
A szót nem követte tett.
Szerelmünk bevégeztetett.

A sors az arcunkba nevet.
Bizony, Nadette, bizony Nadette.
Kimondom százszor a nevet:
Nadette, Nadette, Nadette, Nadette,
Nadette, Nadette, Nadette, Nadette.

Hol vagy, Margit?

Hol vagy, Margit? Hova tűntél?
Nagyon hiányzol nekem.
Elnyelt a város, elnyelt a tömeg,
nem látlak sehol sem.
Egyszer beszélhettem veled,
akkor tudtam meg a neved:
Margitnak hívnak. Mosolyogtál.
Hej, a nyomodat bottal üthetem már.

Hol vagy Margit? Gyere elő!
Várok rád, régóta várok.
Mutasd meg magad, vagy legalább
dobd be a telefonszámod.
Hisz jól tudod, hogy hol lakom én.
Nekem ez az utolsó remény,
mert hidd el, néha nagyon fáj,
hogy a nyomodat bottal üthetem már.

Hol vagy, Margit? Ennyi elég!
Ne kínozz, ne kínozz tovább!
Járom az utakat. Egyszer talán
elvezetnek hozzád.
De hiába nézek arra vagy erre,
sohasem te jössz velem szembe,
pedig az időt vesztegetni kár,
és kár, hogy a nyomodat
bottal üthetem már.

A magányosok klubja

Én is magányos, te is magányos,
a magányunk végét ér most.
Itt ülsz te, és itt ülök én,
és itt ül köztünk a remény.
Mert reméljük, a keresésnek vége,
és találunk valakit végre.
Mert ez a magányosok klubja,
és minden klubtag tudja,
hogy aki ide jár,
előbb-utóbb párra talál.

Hát mondd el, mi hozott ide,
és milyen partner kellene.
Kiben és hogyan csalódtál?
Mondj el mindent, ami fáj!
Mondj el mindent, én meghallgatlak,
mert nekem máris szimpatikus vagy.
Hogy kinevetlek, attól ne félj,
Csak mesélj, mesélj, mesélj!

S aztán majd én is elmesélem,
hogy hogyan siklott ki az életem,
és miért nincsen jó barátom,
pedig én barátokra vágyom.
Mindenkinek jót akarok,
de amit kapok, csak pofonok.
Akin tudok, segítek,
de rajtam nem segítenek.
Tőlem nem kell az ajándék sem.
Néha úgy érzem, nem létezem.
Amit adtam volna, elvették,
elvesztettem a bizalmamat rég.

És így tovább, ömlik a szó,
de némi disszonancia kihallható,
mert ami téged lelombozott,
én azon csak csodálkozni tudok.
És ami engem kerget örületbe,
azon ugyanígy értetlenkedsz te.
Minden ember egy külön világ,
és nem érti egyik a másikat.
A boldogság esélye halovány,
ha nem illik össze két magány.

Mama és lánya

Udvarolok egy lánynak,
aki nagyon szép,
a bőre, mint a bársony,
de ez nem elég.
Mert bizony a főztje,
az nem enni való.
Így hát eldöntöttem:
... nekem a mama is jó.

A lánnyal eljutottam
az ágyig egy napon.
Keveset tudott a szexről,
és – óvodás fokon.
Meg kellett mutatnom,
hogy mi mire való.
S újra eldöntöttem:
... nekem a mama is jó.

Úgy esett, hogy egyszer
megbetegedtem,
a lány elment mással,
a mama maradt velem,
ápolta és gyógyított,
ebben is szuper.
S végleg eldöntöttem,
... hogy nekem a mama kell.

Együtt lakunk most hárman:
a mama, én s a lány,
egy kétszobás lakásban,
nagy a helyhiány.
Még egy férfi kéne,
egy gazdag vőlegény,
hogy magunk maradjunk végre:
a mama és én.

Megházasodom

Ha megházasodom,
a szívem eladom.
Ha te megveszed,
örökre a tied.
Együtt lakom veled,
és szeretlek nagyon –
ha megházasodom.

Ha megházasodom,
megnő a pocakom,
Mindennap te, szívem,
adsz vacsorát nekem.
Nem ér véget sosem
az eszem-iszom –
ha megházasodom.

Ha megházasodom,
nagy lesz a vigalom.
Míg tart a lendület,
csinálok gyereket.
Hogy ez hova vezet,
ki tudja vajon?
De megházasodom!

Van, aki szeret, van, aki nem

Tegnap láttam egy lányt.
A lépcsőn ment fel, szűk farmerban.
Gyönyörű volt az a farmer!
De a lányról lemondtam.

Van, aki szeret, van, aki nem.
Sokat ne tépelődj ezen!
Lesz, aki utál, és lesz, aki imád –
mindegy, hogy van, vagy nincs hibád.
Hogy hogy kell jól élni, nem tudom,
de élj, amíg van rá alkalom.

A nejem megváltozott.
Nem tudom, hogy mire véljem.
Lehet, hogy szeretője van.
De mért nekem kell vele élnem?

Van, aki szeret, van, aki nem.
Sokat ne tépelődj ezen!
Lesz, aki utál, és lesz, aki imád –
mindegy, hogy van, vagy nincs hibád.
Hogy hogy kell jól élni, nem tudom,
de élj, amíg van rá alkalom.

A főnököm nem kedvel,
jutalmat régóta nem kapok.
De ha a munkanap véget ér,
várnak a vidám haverok.

Van, aki szeret, van, aki nem.
Sokat ne tépelődj ezen!
Lesz, aki utál, és lesz, aki imád –
mindegy, hogy van, vagy nincs hibád.
Hogy hogy kell jól élni, nem tudom,
de élj, amíg van rá alkalom.

A strandon szűnyog szállt rám,
képtelen voltam elhessegetni.
Biztos olyan a vérem,
hogy azt a szűnyog szereti.

Van, aki szeret, van, aki nem.
Sokat ne tépelődj ezen!
Lesz, aki utál, és lesz, aki imád –
mindegy, hogy van, vagy nincs hibád.
Hogy hogy kell jól élni, nem tudom,
de élj, amíg van rá alkalom.

Ez a dal közhelyes,
nem tud sok újat mondani.
De ha egyetértünk ebben,
már az is valami.

Van, aki szeret, van, aki nem.
Sokat ne tépelődj ezen!
Lesz, aki utál, és lesz, aki imád –
mindegy, hogy van, vagy nincs hibád.
Hogy hogy kell jól élni, nem tudom,
de élj, amíg van rá alkalom.

Hej, kaktusz!

Hej, kaktusz, hej, kaktusz,
ne légy olyan morcos,
ne szúrj a baráti kézbe!
Hej, kaktusz, hej, kaktusz,
te is csak virág vagy,
és szép, mint a többi, vedd észre!

Hej, kaktusz, hej, kaktusz,
élvezd, hogy süt a nap!
Minek neked a sok tűske?
Hej, kaktusz, hej, kaktusz,
végy példát a sünről:
ő sincs mindig összegömbölyödvé.

Van remény

Fiatal már nem vagyok,
Szeretőm is elhagyott.
Itt be is fejezhetném a dalt.
De könnyen nem adom fel,
a jövő is érdekel.
Élek, amíg az erőm kitart.
Van remény, van remény,
a szívem nem fél.
Éjszakán győz a fény,
ebben bízom én.

Mért van, hogy az emberek
élni elfelejtenek,
de jelszavakért szívesen meghalnak?
Vállalják a háborút.

Kell, hogy legyen más kiút.
Előbb-utóbb felvirrad a holnap.
Van remény, van remény,
a szívem nem fél.
Éjszakán győz a fény,
ebben bízom én.

Tűrürü

Írtam egy dalt a páromnak,
de azt mondta, nem vagyok épeszű.
Mi értelme van például annak,
hogy türürü türürü türürü.
De könyörgöm, mit mondjak,
hogy ne sértsenek a szavak?
Így minden egyszerű:
türürü türürü türürü...

Valaha szerettelek,
minden szép volt, nagyszerű.
De egyszer ennek vége lett,
s azóta türürü türürü.

Emlékszel, te meg a szomszéd,
az a gusztustalan, hájfejű,
mikor nem vártál haza még?
Tűrürü türürü türürü...

S mikor én, enyhén szólva,
türürü türürü türürü,
nem maradtál adós soha.
Tűrürü türürü türürü...

Egy ide, egy oda,
de nincsen nagy galiba,
mert így minden könnyű:
tűrürü tűrürü tűrürü.

Elénekelhetjük ezt a dalt,
mert mindig időszerű.
Bolond, ki haragot tart,
mikor csak tűrürü tűrürü.

Te is tűrürü tűrürü,
én is tűrürü tűrürü,
az élet gyönyörű, gyönyörű,
tűrürü tűrürü tűrürü.

Keresek egy lányt

Keresek egy lányt, keresek egy lányt...

Keresek egy lányt, aki okos, aki jó,
aki kedves velem, aki megbízható,
akiről elmondhatnám, hogy meg sose csal...
Sajnos, nincs ilyen lány, ez a baj.

Keress, tovább keress, keress, tovább keress...

Keresek egy lányt az Interneten,
aki hajlandó e-mailben levelezni velem,
aki tudja, mi a link, s a csatolmány mit takar,
de sajnos, ilyen nincs, ez a baj.

Keress, tovább keress keress, tovább keress ...

Keresek egy lányt, aki nem hord ékszereket,
aki nem festi magát, enni, főzni szeret,
akinek a szex nem fontos, csak társat akar,
de ilyen nincs, sajnos, ez a baj.

Keress, tovább keress, fel sose add!
Talál, aki keres, egyedül nem marad.
S ha senkit nem találsz, ha senkid sem akad,
találd meg, találd meg önmagad!

Talál, aki keres, talál, aki keres...

Beléd szeretnék halálosan

Beléd szeretnék halálosan,
ha nem festenéd vörösre a hajad,
ha nem úgy öltöznél, mint a tinédzserek,
ha nem rejtenéd el azt, aki vagy.
Mert a szépség, a szépség belülről fakad.
A szépség, a szépség te vagy magad.

Beléd szeretnék halálosan,
ha nem lógna az orrodból karika,
ha nem viselnél műkörmöket,
s ha nem lengne körül parfümöd szaga.
A szépség, a szépség belülről fakad.
A szépség, a szépség te vagy magad.

Beléd szeretnék halálosan,
ha intelligensen csillogna a szemed,
ha egyszer, hébe-hóba,
mondanál valami értelmeset.
Mert a szépség, a szépség belülről fakad.
A szépség, a szépség te vagy magad.

Festék nélkül,
megmosdatva
láthatlak-e téged valaha?

Távoli rokon

Gonoszul villannak szemei,
az önzés az arcára ráégett,
a legújabb divatot követi,
megvesz minden új hülyeséget.
Gyakran látom az utcán, buszon,
van több ezer nővére, huga.
Úgy tűnik, mindig vele utazom:
ugyanaz a nézés, ugyanaz a duma.
Egész nap fülén a mobil,
és fecseg, fecseg, locsog.
Látszik, az a száj sokat kibír,
és az a nyelv sokat forog.
Ó, te szegény, nem fáj az agyad?
Miattad oly szomorú ez az ének.
Az se tudod már, hogy ki vagy:
távoli rokona Afroditének.

Dal a rosszlányokról

Kocsiból ki, kocsiba be,
ilyen egy rosszlány élete.
Az út szélén álldogál,
s valaki mindig megáll.

Kocsiba be, kocsiból ki.
A pénzt a strici elszedi.
S ha rendőr jön, a bírság
természetbeni.

Kocsiból ki, kocsiba be.
Mikor lesz ebből elege?
Elfogy a pénze, attól fél,
s mindenki a piacról él.

Kocsiba be, kocsiból ki...
Hogyan segíthetnék neki?
Egy éjszakáját megveszem,
de színházba jön majd velem.

Egy alkalom kevés lehet
annak, ki bűnös életet élt,
de a katarzis tisztítja a lelket,
s adok Shakespeare-nek egy esélyt.

Katica

Elmúlt a nyár, Katica,
gyere velem, gyere haza!
Ne várj tovább, ne várj tovább,
ne várj tovább gazdag palira!
Elmúlik majd az ősz, a tél,
jönnek, akiket szeretted,
és velük újra vígan élsz,
és csak dől, dől a pénz.
Várnak a szép gyerekeid.
Hol a mama? – azt kérdezik.
Hol van a mama, mikor jön haza?
Mit mondjak hát, mit mondjak nekik?

És végül itt vagyok én,
a szerető, hűséges férj,
melegszívű, bár együgyű,
de csak a tiéd, csak a tiéd.

Ó, mért van ez?
Mért mást szeret,
mért bánik így velem
nejem?
De én szeretem,
és ez elég nekem.
Én csak hadd legyek
balek!

Tengerész
(női hangra)

A kikötő forr, pezseg.
Tengerészek, tengerészek jöttek.
Párra talál, párra talál
ma éjjel sok-sok lány.
Folyik a bor hordószám,
reggelig tart a bál.
Berúgtak a tengerészek.
Elkaptam közülük egyet.
Nekem vallott örök szerelmet,
de másnap reggel elment.
Így szólt: „A románcnak vége.
Tengerre, tengerre!”

Tengerész, hej, tengerész!
Tudom, hogy egyszer még visszatérsz.
De élhetsz-halhatsz akárhol,
már örökre hozzám tartozol.

Most minden kikötőben
eldicsekszel velem,
hogy te voltál, ki elcsábított,
s hogy milyen könnyűek a lányok.
Tengerész, ebben tévedsz.
Én csábítottalak el téged.
Én nem vagyok egy könnyű lány.
Férjemmé tettelek azon az éjszakán.
Részeg voltál, s már nem emlékszel,
de egy barát is volt velünk az éjjel.
Kérdezte, elveszel-e engem,
és azt felelted rá: Igen.
Tengerész, hej, tengerész!
Tudom, hogy egyszer még visszatérsz.
De élhetsz-halhatsz akárhol,
már örökre hozzám tartozol.

Tengerész. nem vagy már szabad.
A férjem vagy, és az is maradsz.
A csavargás, bizony, nagy átok,
de én emiatt el nem válok.
Mindenki tudja már: férjem van,
nem maradtam pártában.
Feleség vagyok, tisztességes asszony,
és bőven akad, ki vigasztaljon.
Tengerész, csak arra kérek:
ha valami nagy baj érne téged.
tudjam meg, mert nem mindegy,
hogy feleség vagyok-e még vagy már özvegy.

Tengerész, hej, tengerész!
Tudom, hogy egyszer még visszatérsz.
De élhetsz-halhatsz akárhol,
már örökre hozzám tartozol.

A parkban

Én már régen lehiggadtam,
de most nagyot dobbant a szívem.
Környékünkön, a parkban,
egy gyönyörű nő jött velem szemben.
Azonnal beleszerettem.

Másnap is ott voltam a parkban,
s a hölgynek virágot vittem,
de őt egész nap nem láttam,
és most sajog a szívem.
Jaj nekem!

Már a gyerekek is kinevetnek,
hogy én csak ülök a padon.
Őt várom, s ő nem jelenik meg,
de a lépteit egyre hallom.
S kezemben a virágom.

Esélyem nem sok van,
túl nagy a korkülönbség.
Én hatvanéves elmúltam,
s a kislány lehet úgy tizenhét.
Talán nem volt senkije még.

Fogadd el a virágokat,
s hallgasd a dalt, neked szól.
Látod, mit teszek miattad?
Hülyét csinállok magamból!
Hülyét csinállok magamból.

Tizenkilencedik kerületiek

A tizenkilencedik kerületben lakom,
s egy nagy házban van a lakásom.
Egészséges környezet, zöldövezet,
közel a piac, az ellátás remek.
Csak a szomszédaim ne lennének
vademberek!
Szilveszterkor hullanak a petárdák,
a palackot az ablakon át kidobják.
A barátaim erre csak legyintenek:
Mit vársz tőlük? Ezek
tizenkilencedik kerületiek!
Ha ez így van, el kell mennem innen,
mégpedig sürgősen.
Lakást veszek hát
a tizennyolcadik
kerületben.
Árban nagyjából ugyanott vagyok,
de a problémák ott nem olyan nagyok.
Az is panel, de ez gondot nem okoz,
és egy kerülettel közelebb van
a civilizációhoz.
Ha az sem válik be, akkor tovább megyek,
kerületről kerületre, egyre közelebb:
17...16...15...14...13...12...11 – és így tovább,
én csak megyek, megyek, megyek tovább,
míg a végén révbe nem érek,
és rendbe nem jön minden.
Tudom, végül majd boldogan élek –
a nulladik kerületben.

Négysorosok

(Ezt nem nevezném dalnak.
Csak háttérzene ez
a négysoros versikékhez.
Hátha így jobban hatnak.)

...

Békés, mint egy szent Endre,
de elvett egy izgága lányt,
kinek a szája be nem állt,
s most vágyik egy kis csendre.

Igazi macsó volt Asztalos Feri.
Elvett egy kickbox-bajnoknőt.
A homlokán azóta sok púp nőtt.
Az a nő kickben is, boxban is veri!

Volt egy barátnőm: Emma.
Mondtam neki sok-sok szépet.
Ötleteimmal egyetértett,
de mindenre azt mondta: „Nem ma”.

Szegény részeges Ubul!
Megkérte egy nő kezét.
Az igent mondott, és ezért
Ubul évek óta búsul.

Könnyen hajlott a szóra Jutka.
Amikor otthon bemutattam,
anyám a fülembe súgta halkan:
„Ne ess bele minden lukba!”

Új lány az osztályban Amál.
Bátor csaj, senkitől se fél.
Mindennap más fiúval kefél.
Az ilyesmi nem hátrány ma már.

Szerelmes lett a csóró Andris,
De a kislány hozzá hűvös vót.
Nyert a lottón húsz milliót,
s övé lett a lány, sőt, a mama is.

Együtt szilveszterez velem Irén.
Vacsorára volt hal meg csülök.
Egy órája a vécén csücsülök.
Ebből se lesz semmi már az idén!

Hagytam egy kis helyet,
hogy te is elmondhasd
a saját négysorosaidat.
Kezdheted.

Kis Szabina

– Kis Szabina, kis Szabina,
áruld el, hogy hova tűntél!
– Elmentem én messze földre,
visszatérni nem lehet.

– Kis Szabina, kis Szabina,
miért mentél messze földre?
– Azért mentem messze földre,
mert senki nem szeretett.

– Kis Szabina, kis Szabina,
hidd el, én nagyon szeretlek.
– Hazug szó ez, hazug szó ez,
senkinek már nem hiszek.

– Kis Szabina, kis Szabina,
hogy mehetnék én utánad?
– Maradj veszteg, maradj veszteg,
ide út már nem vezet.
– Kis Szabina, kis Szabina,
nélküled meghalok immár.
– Dehogy halsz meg, dehogy halsz meg,
nemsokára mást szeretsz.

Kapor Bálint balladája

Özveggy Kaporné keveri a bájitalt,
miközben még nem is özveggy.
Sőt, Kapornénak se hívják még,
de hát nem ez a lényeg.

Özveggy Kaporné fogja most a bájitalt,
beletölti egy üvegbe,
siet a kocsmába este,
hoggy Kapor Bálintot lesse.

Kapor Bálint, ne menj te most arra!

Ott rád csak balszerencse vár!

De Kapor Bálint nem hallgat a dalra:

„Kocsmába járni muszáj.”

Özveggy Kaporné ott ül már a kocsmában,
előtte terített asztal,
Az asztalon pohárka,
benne a bájital.

Kapor Bálint megérkezik büszkén,
előbb a nőre néz,
aztán meg a pohárra,
s már utána nyúl a kéz.

Kapor Bálint, vigyázz, ne légy balga!
Most az egyszer inkább ne igyál!
De Kapor Bálint nem hallgat a dalra:
„Kocsmában inni muszáj.”

Kapor Bálint fülig szerelmes,
azt se tudja, szegény, mit csinál,
egy nap ünneplő ruhában
az anyakönyvvezető elé áll.

Özveggy Kaporné a szemeit kisírja,
de másnak panaszkodni nem meri:
Kapor Bálint nem vált be egészen,
részeses – és gyakran elveri.

Kapor Bálint, hagyd ezt gyorsan abba!
A kontaktust elrontani kár.
De Kapor Bálint nem hallgat a dalra:
„Az asszonyt verni muszáj.”

Özveggy Kaporné keveri a bájitalt,
bajital kell megint,
Keveri és keveri és kavarja,
de új recept szerint.

Özveggy Kaporné a férjét eltemette,
így lett végül is özveggy,
s már özveggy Kapornénak hívják,
de hát nem ez a lényeg.

Kapor Bálint lelke olyan tiszta,
hogy biztosan a mennyországba száll.
Özvegye a szemeit kisírja.
Ilyen férjet ugyan hol talál?
Ilyen férjet sehol nem talál!

Virágos ballada (amelynek a végén egymáséi leszünk)

Tavaszi szél vizet áraszt,
virágom, virágom,
minden legény téged választ,
virágom, virágom.

Hát én immár kit válasszak,
virágom, virágom?
Nálad csak rosszabbak vannak,
virágom, virágom.

Hát én felásom a kertet,
virágom, virágom,
s téged abban elültetlek.
virágom, virágom.

Könnyeimmal megöntözlek,
virágom, virágom,
hogy mindig te légy a legszebb,
virágom, virágom.

Ha rendőr jön, majd azt mondom,
virágom, virágom:
a te sorsod az én sorsom,
virágom, virágom.

Bilincs kerül a kezemre,
virágom, virágom,
s melléd temetnek a kertbe,
virágom, virágom.

Savas eső

Savas eső csöpög szendvicsemre.
Savas eső áztatja a várost.
Egy villamosmegállóban állok.
Az embernek enni sincsen kedve.

Savas eső csorog a nyakamba,
a flanel ing lassanként elázik,
savas lében ázik már a láb is.
Jaj, de pocsék időjárás van ma!

Kedvesem, remélem, megbocsátod,
hogy most inkább száraz helyre vágyok,
s megvárom, amíg kisüt a nap.

Te is átáztál, én is átáztam,
megvigasztaljuk egymást az ágyban,
és a slusszpoén köztünk marad.

Szendvicsemler

Elöl-hátul hirdetőtábla,
s köztük egy girhes pasas.
Persze, hogy sovány a szegény pára,
egy szendvicsemler nem lehet hasas.

Egy sztriptíz bárba invitál,
és akkor lesz jó neki,
ha a táncosnőknél nincs ruha már,
s a táblákat ő is levetheti.

Sétál az utcán, leülni se mer
a szendvicsemler.
Sétál a tömegben, lesütött szemmel
a szendvicsemler.
Kíváncsi a bár műsorára,
de a lányokat ruhátlanul sose látja.
Mindig veszít, sose nyer
a szendvicsemler.

Mikor a szendvicsemler végre szabad,
hazamegy, várja a neje.
Az asztalon néhány jó falat,
a gyomrát megtölti vele.
De az asszony hiába kedves,
hozzá nincs ereje már.
Egy puszi ma éjszaka elég lesz.
Otthon nincsen sztriptíz bár.

Sétál az utcán, leülni se mer
a szendvicsemler.
Sétál a tömegben, lesütött szemmel
a szendvicsemler.
Kíváncsi a bár műsorára,
de a lányokat ruhátlanul sose látja.
Mindig veszít, sose nyer
a szendvicsemler.

Sétál fel-alá órákig,
rajta a szem megakad.
Szegény pasas meg-megbo-botlik
a táblák súlya alatt.

De ő a szendvicsemler, a szendvicsemler,
ez a dolga. Mit tehet?
Mit kezd majd a fizetéssel?
Vehet rajta egy szendvicset.

Sétál az utcán, leülni se mer
a szendvicsemler.
Sétál a tömegben, lesütött szemmel
a szendvicsemler.
Kíváncsi a bár műsorára,
de a lányokat ruhátlanul sose látja.
Mindig veszít, sose nyer
a szendvicsemler.

Dal a csodáról

Ha együtt maradunk,
az bizony, nagy csoda lesz,
de néha történnek csodák.
A házasságunknak befellegzett,
De hát
a jövőbe ki lát?
Józanul felmérve a helyzetet
annyit mondhatok neked:
mikor a reményből nem sok van,
hinni kell a csodákban.
Az is csoda volt, hogy meggleltelek
több, mint húsz év után.
Két válás és egy haláleset –
egybekelhet a pár.
De örökké nem tart a romantika,
nincs mindennap új csoda.
Lassan a szerelem elszürköl.
Nehéz ám csodák nélkül.

Eljött most a nap, hogy azt mondjuk: good-bye,
kedvesem, ég veled!
Két hajó felszedi a horgonyát,
hasítja a vizet.
Lehet, hogy az ár újra összesodor,
vár ránk egy sziget valahol,
s egymásra talál a sok roncs között
két szegény hajótörött.

Az első házasság

Az első házasság olyan, mint az
első szerelem:
akárhány jön utána,
nem felejtet el sohasem.
Akkor még az esküvésnek
igen komoly tartalma van,
kitartunk majd egymás mellett
jóban és rosszban.

Ami addig titok volt, azt
nem kell titkolni már.
A közös ágy a házaspárnak
törvényesen kijár.
És mindegy, hogy a lakás
saját lakás, vagy albérlet,
férj, feleség otthon van,
már jöhetnek a vendégek.

Nyaralni is együtt megyünk,
négy szem többet lát.
Eltérő az ízlésünk, de
kerülünk minden vitát.

Franciaágyban ölelkezhethünk
a szállodában is,
és a személyzet úgy szólít, hogy
miszter és miszisz.

De jönnek az unalmas hétköznapiak,
ő csal téged, vagy te család.
S átértelmeződik lassan
a „holtomiglan, holtodiglan”.
És az első válásod is
emlékezetes marad.
Úgy érzed, hogy örökre
felszabadítottad magad.
De általában nem telik el
olyan hosszú idő,
s már úgy érzed, hogy nagyon kéne
valamilyen másik nő.

Hisztis után higgadt társ kell,
csapodár után szűz,
Unalmas után legyen a másik
eleven, mint a tűz!
A megrendült önbizalomnak
nem tesz jót a próbálgatás,
randevúzol, de hiába, ha
a vége mindig csalódás.

És egyszer majd jön valaki, aki
veled elhiteti,
hogy ötmilliárd ember közül
épp te kellesz neki.
S addig-addig barátkoztok,
amíg te is megszereted,
és a végén újra csak
igába hajtod a fejed.

De akárhányszor házasodsz is,
boldogabb már nem leszel,
és nem vigasztal, hogy talán
mindegyiket te rontottad el.

Ami sosem sikerült, azt
kár erőltetni tovább.
A végén úgyis magad maradsz,
mindegy, hogy ki a társ.
S akkor újra eszedbe jut
az első házasság.
Könnyen lehet, hogy épp az volt
a legjobb házasság.
Az első házasság.
Az első házasság.

Az ideális barátnő

Negyven évembe tellett
megközelítőleg,
hogy megtaláljam
a ideális barátnőmet,
akinek az igényei nem nagyok,
megelégszik azzal, hogy jó vagyok,
nem rendez jeleneteket,
ha más nőkhöz is elmegyek,
nem turkál a zsebemben,
hogy elszedje a zsebpénzem,
aki örül, ha meglát,
és nekem főzi a vacsorát.
Azt mondod, elment az eszem,
S hogy ilyen nő nincsen?

De van, de van, de van!
S én boldog vagyok, hogy rátaláltam.

Magányos volt nagyon,
már jóval túl a nyolcvanon.
Kihaltak mellőle a barátnők,
megkedvelt engem, és én is őt.
Meg vannak osztva a feladatok,
ő mesél, én takarítok,
ő főz, én bevásárolok,
és együtt nézzük a televíziót.
Sétálunk, én a kezét fogom,
és gyakran megpihenünk a padon,
ő belekezd egy történetbe,
sokat lehet tanulni tőle.

Etelka néninek a lába fáj,
s már a lakásban is csak bottal jár.
De a magány is fáj nagyon,
mert csak én látogatom.
A fia és a menyé rá se néz,
csak a lakása kell és a pénz.

Etelka néninek ebből egy nap elege lett,
s a szenvedésnek örökre véget vetett.
A testi és a lelki fájdalom
túl sok együtt, nem hibáztatom.
Az ideális barátnőm elhagyott,
s most újra magányos vagyok.
Lehet, hogy ilyen hölgy másik is van,
de már nincs negyven évem, hogy megtaláljam.
Lehet, hogy ilyen hölgy máshol is van,
de már nincs negyven évem, hogy megtaláljam.

Alkony

Leszállt az alkony,
leszállt az alkony,
elrejttem arcom,
nyugszik a párnán
a fejem.

Csöndes a szoba,
csöndes a balkon,
a szemem csukva,
azt hinnéd, alszom,
de nem.

A lelkem ilyenkor kilép a testből,
tetőkre szökken, lendületből,
lazán.

Téged is látlak, mások karjában,
oda futnék, de nem mozdul a lábam,
kiáltanék,
de béna még
a szám.

Leszállt az alkony,
leszállt az este,
arcod kereste
egész nap tekintetem.

Csöndes a szoba,
nem jársz már erre,
lépteid nyoma
rég elfeledve
a szőnyegen.

Nincsen már kedvem, nincsen vágyam,
dúdolok egy ócska dallamot lágyan,
sebaj!

Pótcselekvés, de nem ez a fontos.
Legalább addig se leszek öngyilkos.

Minden tönkrement,
de életet ment
ez a dal.

Ez a dal neked szól

Ez a dal neked szól, amikor fáj nagyon.
Ez a dal neked szól, amikor rossz.
Ez a dal arról szól, hogy valaki valahol
rád gondol.

Ez a dal, ez a dal a tiéd,
ezt a dalt neked írtam én.
Amikor leszáll a sötét,
küldj egy gondolatot felém!

Távoli földön is meghallom
a hangtalan üzeneted.
Szívemben visszhangzik minden szó,
bár nem lehetek veled.

Ez a dal neked szól, amikor fáj nagyon.
Ez a dal neked szól, amikor rossz.
Ez a dal arról szól, hogy valaki valahol
rád gondol.

Amikor ide jöttem

Amikor én ide jöttem,
sok jó ötletem volt.
Megvalósulnak, azt hittem,
előbb-utóbb.

De a főnök legyintett:
túl sok a javaslatom,
inkább még többet
kéne dolgoznom.

Napi kilenc óra hajsza,
és a főnök még szid is!
Ilyen munkát ki akarna,
aki nem dilis?
Azt mondta az elmeorvos:
bedilizni nem muszáj.
A teher túl sok,
pihenhetnék már.

Ideje már körülnézni,
hol van jó munkahely,
ahol hagynak élni,
nem üldöznek el.
Ideje már körülnézni,
hol van jó fizetés,
ahol dolgozni megéri,
mert nagyon kell a pénz.

Nem mindegy, hogy az élet
hogyan telik el.
Ha leverted a lécet,
nem futhatsz neki még egyszer.
Nem mindegy, hogy az élet
hogyan telik el.
Nincs több kísérlet.
Sikerülnie kell!

Gálya-szimfónia

Nekifeszülnek az evezőknek.
Nincs pihenésük az evezőknek.
A parancsnok korbácsol, és
nincs aggálya.
A vízen repül a gálya.

Parancsnok, korbács és gályarab
egy harmonikus egészet alkotnak,
és zeng a Gálya-szimfónia,
melynek örökké kellene tartania.

Igen ám, de mindez véget ér,
mikor a gálya a kikötőbe ér.
Az evezés, a parancsnok, s a korbács is
már diszfunkcionális.

(Erre gondoltam a nap végén,
mikor főnököm, dolga már nem lévén,
abbahagyta fegyelmezésemet,
és rosszkedvűen hazaengedett.)

Engedj be!
(csavargódal két hangra)

(A férfi)

Leszállt a sötét este,
nyisd ki az ajtód, engedj be!
Ne hagyj itt ácsorogni,
hideg szélben, reszketve!
Megfagyok reggelre,
megfagyok reggelre.

Ugye jó a szíved,
ugye megesik rajtam?
Hiszen ott a helyem
veled, ahol meleg van,
benn a szobában,
a megvetett ágyban.
Ugye így lesz, ugye így lesz,
ahogy mondtam?
Benn a szobában,
a megvetett ágyban.
Ugye így lesz, ugye így lesz
valóban?

(A nő)

Leszállt a sötét este,
Nyitva az ajtó, bújj csak be!
Itt van a tea, idd meg,
Vetve az ágy is, feküdj le!
Rendbe jössz reggelre,
rendbe jössz reggelre.

Ugye jó a szívem? Lám
megesik rajtad.
Minden úgy alakult,
ahogyan te akartad.
Benn a szobában,
a megvetett ágyban,
ugye jó, ugye jó
a karomban?
Benn a szobában,
a megvetett ágyban,
ugye jó, ugye jó
valóban?

Ugye jó, ugye jó,
ugye jó itt nálam?

Ugye jó, ugye jó,
ugye jó itt nálam?
Itt maradhatsz, itt maradhatsz,
itt maradhatsz bátran.
Itt maradhatsz, itt maradhatsz,
itt maradhatsz bátran.

Jó barát

Mikor a nap már lenyugodott,
esténként rendben ágyba bújok.
De hol a társam,
aki az ágyban
velem fejezné be a napot?
Soha senkit nem találok ott.

A jó barát az segít a bajban.
Te jó barát vagy, segíts hát rajtam!
Gyere fel este,
költözzünk össze,
keljünk is egybe hamarosan!

Meglátod, könnyen összeszokunk,
és veszekedni sose fogunk.
A pénzt vigadva
hordjuk a bankba,
gyorsan gyarapszik a vagyonunk,
magunk is szépen szaporodunk.

Mikor a nap már régen leszállott,
hiába várom a jó barátot,
nem jön a párom,
csak kitalálok.
Ilyenkor el-elszomorodom.

Vagyonbevallás

Most bevallom a vagyonom:
nekem semmim se vagyon.
Van ugyan bankszámlám,
de az összeg egy negatív szám.

Nem herendi a tál,
nem ezüst a kanál.
Ezüstöm nincs több ennél:
ami a fejemen elfér.

Életem nem egy jó üzlet,
sok pénzem soha nem lesz.
Nem lesz aranyam sem,
legfeljebb aranyerem.

Tőkés nem vagyok én,
csak lázadó szegénylegény.
Tőkém csak úgy várható,
ha tőkén fejez le a bakó.

Ingóságom sincs. Minek?
Hisz inog az egész élet.
A földben majd megnyugszom:
ott lesz az ingatlanom.

Lakásprobléma

Az embernek nincs sok gondja,
s ha akad is néha, megoldja.
Egy dolog ad okot még aggodalomra:
ez a lakásprobléma...

Lakás meg nem kell,
lakás meg nem kell,
egy hálózásokban is elvan az ember.

A ház csak börtön,
a ház csak börtön.
Aludj a szabadban, a puszta földön!

Gyűlik a pénzed,
gyűlik a pénzed,
lassan egy télikabátra elég lesz.

Minek az asszony?
Minek az asszony?
Hogy a nyakadba csak gondot akasszon?

Ha megöregszel,
ha megöregszel,
jobb, ha rögtön a földbe fekszel.

Koporsó nem kell,
koporsó nem kell.
Koporsó nélkül is meghal az ember.
Elég, ha orgonabokor rejt el.

Kukázó dal

Turkálók szorgalmasan a kukában,
Így keresem meg az ennivalót.
Nőm kidobott, és az utcán találtam
magam, bizony, néha ilyen a sors.
Édesanyám szúrta el a dolgot,
mondván, „fiam, ne hazudj te soha!”
Ha ügyvédnek állok, most pénzben turkálók,
nem érdekelne úgy ez a kuka.

Szép hivatás, de senkit sem tartott
még el a *klasszika-filológia*.

Kutatások

A szegény a kukában kutat,
sosem fedez fel olajkutat.

Aki vállalkozik, és sikeres,
sokkal többet keres.

Aki csalt, lopott, rabolt,
annak megy igazán jól a bolt.

De vége lesz egyszer jónak, rossznak,
mindenkin a férgek osztzkodnak.
Vége lesz egyszer jónak, rossznak,
mindenkin a férgek osztzkodnak.

A magyarok rövid története

Messze keleten,
túl az Urál hegyen
(most úgy hívjuk: Óshaza)
a jelentéktelen,
életképtelen
finn-ugor nép élt vala.
Az ostoba finnek
északra mentek,
ahol az idő mostoha.

Az ugor, a többi,
megmelegedni,
délnek indult vala.
S akkor kazár jött,
bolgár és török,
és sok más népelem.
Sok vér kiömlött,
és elkezdődött,
amit úgy hívunk: történelem.
A magyar nép magvát
arrébb rugdosták,
a Kárpátokig, és tovább.
Végül letelepedtek,
most ezt a földet
úgy hívjuk: Magyarország.
Jöttek a papok,
s a pogány magyarok
a keresztet felvették,
eke mögé álltak,
jobbággyá váltak,
kik lóról nyilaztak nemrég.
A nemzet kettészakadt,
lett úr, és lett paraszt
(ez utóbbi nem oszt, és nem szoroz).
S kiderült: az ország egy átjáróház,
jött tatár, török, német és orosz.
Háborúk folytak,
és a magyarnak
legnagyobb hőse lett Dugonics Titusz.
Győz a forradalom,
de mi haszna vajon,
ha a végén újra és újra buksz?
Elbukott Kossuth harca,
Széchenyinek lett igaza:
„Magyarország nem volt, hanem lesz”.

Az idő egyre múlik,
s nekem olybá tűnik:
ezt én már nem érem meg.
(Ezt már te sem éred meg.)

Magyar mazochizmus

Valaki jött nyugatról,
és mesélt egy mazochista klubról,
ahol a tagokat pénzért elverik,
s ez állítólag tetszik nekik.
Erre nálunk semmi szükség nincsen,
hiszen bennünket teljesen ingyen
ver az Isten, ver az Isten:

a magyar történelemmel,
tatárral, törökkel,
elvesztett háborúkkal,
levert forradalmakkal,
terrorral, megtorlással,
idegen uralommal,
tömeges kivándorlással,
alacsony születésszámmal.
Bár azok a szerencsésebbek,
akik meg sem születtek,
mert nagy szakértelemmel
az Isten bennünket ver.

Jobban jártunk volna vele,
ha egyben nem ő lenne
a magyarok istene.

De nekünk jó így az élet,
hisz a magyar panaszkodni szeret,
így hát tervszerű és praktikus
a magyar mazochizmus,
a magyar mazochizmus.

Bazmegország

Volt egy kicsi nép,
bazmeg.
Szorgalom, tehetség,
bazmeg.
De mit ér a szorgalom,
ha mások ülnek a nyakadon?
Elveszik a termésed,
s neked semmi nem marad meg,
bazmeg.

És jött a szabadság,
bazmeg.
Szabad választás,
bazmeg.
De mit ér a szabadság,
ha minden csak hazugság?
Ez elveszi a kedved,
és csak a jelszó marad neked,
bazmeg.

Jött egy új nemzedék,
bazmeg.
Mondták: ebből elég,
bazmeg.
Mindent elszúrtatok,
mindent elloptatok,

adatok most szabad kezét,
megmutatjuk, hogy mit lehet,
bazzmeg.

Ahol élek, ha hagyják,
az egy bazzmegország,
a bazzmegpolgárokat
bazzmegvezetők irányítják.
Nem tudunk túl sokat,
de ha elkap az indulat,
mindenki begerjed,
elfogy a türelmed,
bazzmeg.

Ez így megy, ez így megy,
és akkor se lepődj meg,
ha megszületik a kis lurkó,
és ez lesz az első szó,
amit kimond a gyermek:
bazzmeg!

Illegális másolat

Az igazi élet sokba kerül,
az enyém csak egy másolat,
egy illegális másolat.
Nagy balhé lesz, ha kiderül.

Úgy kell élnem, úgy kell élnem,
hogy senki észre ne vegyen,
hiszen az egész életem
érvénytelen,
a statisztikákban nem létezem.

Úgy élek én, mint az átlag,
akire ennyi meg ennyi esik,
de ha kilógok az átlagból,
rögtön észreveszik.
A keresetem is átlagkereset,
Átlagosan keresek túl keveset.
Az igazi életről csak álmodom,
árnyék vagyok a falon.

Tudnék én igazán élni,
de még nem kaptam rá engedélyt.
Hiányzik számos feltétel,
és hiányzik sok pecsét.
Bár az életem így is pecsétes,
hisz a Hivatal nem dolgozik tisztán.
Meg vagyok már bélyegezve,
pedig nincs sok hibám.
A Világbanknak nem tartozom,
egyik párthoz sem tartozom,
az esedékes választáson
mindegy, hogy ki kap
több szavazatot.
Akárki is a győztes,
a vesztes én vagyok,
mindig alul maradok.

Aki illegális másolat,
arról beszélni nem szabad.
Jól teszi ő is, ha hallgat,
és a hallgatósága is hallgat.
Veszélyes, ha valaki túl sokat ért.
Hát kérlek, felejtsd el ezt a dalom.
A végét a biztonság kedvéért
már csak dúdolom.

Papíreberek

Papírból van a ház,
papírból a ruhád,
papírból van minden,
szétmállik a kezében.

Papírból van az ér,
papírból van a vér,
papírból a szíved,
sose fáj, sose érez.

Figyeld, ahogy sétálsz,
a cipőd nem kopog.
Nézd csak, nézd a járdát:
nincsen árnyékok!

Papírmunkát végzel,
papíreberekkel,
papírral fizetnek,
sose látod a pénzed.

Papírból van a múlt.
Hányszor átalakult!
A jövőd is papír csak,
amit előre megírnak.

Kész a forgatókönyv,
tanuld meg szereped!
Mi egymásnak játszunk:
papíreberek.

Olyan tartós ez az élet,
amilyen tartós a papír.
Meddig állsz ellent a szélnek,
mely fel az égbe hív?

Egy nap kiselejteznek,
vár rád is a papírsír.
Itt nincs helye a könnyeknek.
Papírember nem sír.

Szép új világ

Az lenne jó, ha várna rám
egyszer egy szőke, szép leány.
Ha barna, az se lenne baj,
ha igaz barátot akar.

A legjobban az dobna fel,
ki számítógépet kezel,
érti a matematikát,
s hogy mi a *soft* és mi a *hard*.

Álmodj tovább, álmodj tovább!
Sosem találsz egy ilyen lányt.
Egy ilyen lány nem létezik,
s nem várna rád, ha lenne is.

Én ettől el nem csüggedek.
Ki tudja még, hogy mi jöhet?
Ki nekem kell, lehet olyan –
esetleg virtuálisan.

Aki csak fenn van a neten,
megkapja az üzenetem.
Valaki válaszol talán –
és akkor nem kell szőke lány.

Szép új világ, szép új világ!
Megvalósul fantáziánk.
Lehet a társ imitált,
boldoggá tesz a bit és bájt!

Virtuális mennyország

A virtuális mennyországot
mindig élvezheted,
a virtuális mennyországban
neked is van egy helyed.
A virtuális mennyországhoz
nem kell más, csak egy jelszó,
és olcsó a regisztráció.

A virtuális mennyországban
meghallgat az Úr,
és a honosított verzióban
már magyarul!
Sőt, a hangját is választhatod,
lehet férfi vagy nő,
s a válasza is szerkeszthető.

A virtuális mennyországban
kedvenc énekesed fogad,
és csak neked mesél el
személyes titkokat.
Beszélhetsz Elvis Presleyvel,
egy kattintás az egész,
de meg kell hallgatnod egy hirdetést.

Ha unalmas a munkád,
ha nem figyelnek rád,
akármikor fogad
a virtuális mennyország.

A virtuális mennyország
neked van kitalálva,
aki aligha jutsz majd be
az igazi Mennyországba.

A virtuális mennybe
minden este menj be,
de jól védj eszedbe,
minden belépéskor:
hogyan mit üzen a szponzor!

Himnikus dalok

1. Isten, áldd meg ezt a népet

Isten, áldd meg ezt a népet,
a kezét el sose engedd,
hogyan baj van,
nagy viharban,
segítséged ne tagadd meg!
Jó munkával, szorgalommal,
összefogva szomszédokkal,
ez az ország többre képes.

Ahol a köz javát
tisztelőben tartják,
ott van a mi hazánk,
ott van Magyarország.

Ahol van szabadság,
emberi méltóság,
ott van a mi hazánk,
ott van Magyarország.

2. A hazánk egy kicsi ország

A hazánk egy kicsi ország
Európa közepén.
Átvészelt pár katasztrófát,
s ma is vígan él.
Ha jövőjét építheti,
okosan és szabadon,
elmondhatjuk: jó itt élni,
Magyarországon.

3. Európa közepén

Európa közepén él egy büszke nép.
Senki nem a rokonunk, őshazánk az Ég.
Isteni a küldetés, amin dolgozunk,
de ehhez kevesek vagyunk mi magunk.
Így hát tárt karokkal várunk mindenkit,
akiben tettekre kész szív dobog.
Főleg tőlünk függ, hogy mi minden lesz itt,
szegények leszünk, vagy gazdagok.
Csatlakozzatok hozzánk, s meglátjátok,
hogy az összefogás mennyit ér.
Együtt újrateremtjük a Paradicsomot,
s megvalósul az isteni cél.

Kis ballada

A közlekedési lámpa piros,
de már benn áll a villamos.
„Ne hagyjuk, hogy ez elmenjen!
Fussunk, fogd meg a kezem!”

Egy autó fékje csikorog,
vér festi meg az aszfaltot.
Egy anya siratja kisfiát.
S a lámpa közben zöldre vált.

Rajtad a sor (toborzó)

Századokon át nem azért halt
annyi hős hősi halált,
hogy te most csak úgy
kényelmesen élj tovább.
Nem. Most rajtad a sor,
most neked kell megmutatnod,
hogy szereted a hazád, s érte
a véred szívesen ontod.

Legyen a jólét a bitangok jutalma,
a te jutalmad legyen a becsület!
Minden nemzedék vérrel adózik,
s ez alól kibújni nem lehet.

Rajtad a sor, keress magadnak vezért,
és vakon kövesd őt, kövesd a halálba!
Ne hallgass arra, ki békéről papol,
hiszen ő csak gyáva, gyáva, gyáva!

Minél fiatalabb, annál értékesebb a vér.
Meghalni ne félj!
Nem azért halt annyi hős hősi halált,
hogy te most csak úgy *élj*.

Csalimese

A kalaposok sok embert megöltek,
a turbánosok a halottakat temették.
A gyászolók a sírnál fogadták meg,
hogy méltó bosszút állnak a gaztettért.

.....

A turbánosok sok embert megöltek,
a kalaposok a halottakat temették.
A gyászolók a sírnál fogadták meg,
hogy méltó bosszút állnak a gaztettért.

.....

A kalaposok sok embert megöltek,
a turbánosok a halottakat temették.
A gyászolók a sírnál fogadták meg,
hogy méltó bosszút állnak a gaztettért.

.....

A turbánosok sok embert megöltek,
a kalaposok a halottakat temették.
A gyászolók a sírnál fogadták meg,
hogy méltó bosszút állnak a gaztettért.

.....

Tovább is van. Mondjam még?
Tovább is van. Mondjam még?
Tovább is van.

Mondjam még?

Ecce homo (litánia)

Rómában keresztényeket vetettek az oroszlánok elé.
A kereszteslovagok feldúlták Jeruzsálemet.
A katolikusok máglyán égették el az eretnekeket.
S a protestánsok is boszorkányokat égettek.

Jaj, mit tettünk, jaj, mit tettünk!

Szörnyű nagy a mi vétünk.

A gyilkolás nem nehéz feladat,
de ki támasztja fel a holtakat?

Az indiánok kínczölöphöz kötözték foglyaikat.
A konkvisztádorok az indiánokat a bányákban
halálra dolgoztatták.

Négeres millióit hurcolták el rabszolgának.

A gyarmatosítók kirabolták Ázsiát, Afrikát.

Jaj, mit tettünk, jaj, mit tettünk!

Szörnyű nagy a mi vétünk.

Testvér testvért megtagad.

Ki forrasztja össze, ami elszakadt?

Dózsa parasztjai feldúlták a főurak kastélyait.

Dózsát az urak tüzes trónra ültették.

Franciaországban guillotine végzett sok-sok
polgártárssal.

Így győzött a „szabadság, egyenlőség, testvériség”.

Jaj, mit tettünk, jaj, mit tettünk!

Szörnyű nagy a mi vétünk!

Az erőszak erőszakot szül,
s egyszer mindenki sorra kerül.

Az I. világháborúban a hadseregek gázzal irtották
egymást.

Hitler több millió zsidót elgázósított.

Sztálin munkatáborokban is ártatlanok tömegei

pusztultak el,
s Berija emberei kivégeztettek 14 ezer lengyel
hadifoglyot.

Jaj, mit tettünk, jaj, mit tettünk!
Szörnyű nagy a mi vétünk.
Bűnösök, akik a bűnt elkövették,
s azok is, akik tétlenül nézték.

A japánok tömegmészárlásokat rendeztek Kínában.
Két japán várost földig romboltak az amerikai
atombombák.

Csernobil ma is szedi áldozatait.
Beszennyezzük a levegőt, az óceánt.

Jaj, mit tettünk, jaj, mit tettünk!
Szörnyű nagy a mi vétünk.
Napról napra pusztul a világ,
és nem lesz, aki majd megbocsájt.

Ne mondd, hogy a fehér emberek tették ezt, mert
a fehér emberek állatok.

Ne mondd, hogy a nácik tették ezt, mert a nácik
állatok.

Ne mondd, hogy a kommunisták tették ezt, mert
a kommunisták állatok.

Mi cselekedtük mindezt – amikor alkalom kínálkozott.

Ecce homo, íme az ember,
a gyűlölködő, a kegyetlen,
akit saját hasonlatosságára
teremtett az Isten.

Én már a haláltól nem félek

Én már a haláltól nem félek,
a szívem élménnyel betelt,
már mindent láttam a világból,
ami érdekelt.

Rosszat és jót eleget éltem át,
számomra már nincs túl sok újdonság.

Láttam a lányokat kinyílni,
s láttam, hogy hogy hervadnak el.
Ki gógös volt, később beérte
akárkivel.

Az idő múlik, mind öregebb leszel,
de hát az életnek folytatódni kell.

Akik egykor még öltre mentek,
nyugdíjasok már, szelídek.
Lesik a postást, mikor hozza
a pénzüket.

A halál mindenkit közös sírba rak,
összekerül gyilkos és áldozat.

A bolondok házában végzi
sok híres tudós, kutató.
Későn jönnek rá: a találmány
mire való.

És bár a szándék kétségkívül nemes,
előbb-utóbb mindenből fegyver lesz.

Ahogy a gyáarak szaporodnak,
úgy ritkulnak egyre a fák,
nem lesznek madarak, s a kertben
nem lesz virág,
Számítógép, szent mágneses szalag,
mondd el nekünk, jövőnkből mi marad.

Ó, mennyi nagy terv dőlt dugába,
megannyi szép elképzelés!
Az ember mindig újrakezdi
történetét.
Bár minden kísérlet csúnya véget ér,
nem csügged el, happyendet remél.

Démon

Mintha démon ülne a szíveden,
mindenre azt mondja: nem.
Nem lehetsz boldog sosem,
nem lehetsz boldog sohasem.
Ami jó, oly hamar elszalad,
a bánat sokáig marad.
Az élet egy pillanat,
az élet csak egy pillanat.
Magad maradsz, magad –
s mintha démon ülne a szíveden.

Hull a hó, szép lassan betemet.
Unom már a telet.
Hiányzik a meleg,
nagyon hiányzik a meleg.
Mikor jön már a tavasz és a nyár?
Jön-e egyáltalán?
Hideg van, mint a halál.
Fagyot lehel a halál.
Talán nem is élek már.
És a hó szép lassan betemet.

Évszakok, ünnepek
jönnek és elmúlnak,
Örökké nem mehet,
egyszer vége a dalnak.

Az idő áztatólevében

Mint bélyeg a régi levélről,
amelynek tartalma elavult,
az idő áztatólevében
leázik rólunk a múlt.

A boríték is rég elázott,
értelme nincs a sok szónak,
az idő áztatólevében
csenddé összemosódnak.

Az idő áztatólevében
csenddé összemosódnak.

Lombhullás

Megöregedtek a levelek,
én is riadtan szétnézek.
Jezzusom, már ősz van!
Emlékké vált a nyár.
Egyre több temetésre járok,
hullanak a régi barátok,
egyik a másik után,
hogy majd összemosódjunk arctalan
az avarban, az avarban.

A tavalyi ruha

Búcsút mond az ősztendő,
jön majd új év, jön majd más.
Megújul minden, erdő-mező,
én hordom csak a tavalyi ruhát.

Új kalandok, új szerelmek,
kell valaki, és mindig más.
Nekem a régi is megfelelt,
én csak hordom a tavalyi ruhát.

Az új évből is ősztendő lesz,
ő is elmegy, nem bírja tovább.
Én túlélek még egy pár évet,
s csak hordom, hordom a tavalyi ruhát.

Változik minden,
jobb vagy rosszabb lesz,
egyre kaotikusabb a világ.
A köpönyegforgatás körülményes,
hadd hordjam csak a tavalyi ruhát!

Múlik a nyár (bevezetés egy zenedarabhoz)

Múlik a nyár, múlik a nyár,
készül az ősz, jönne már.
Zivatarfelhő, jégeső...
Lassan fordul az idő.

Vedd ki hamar a vakációd,
vedd ki, ameddig van rá mód.
Ne hagyd az életet holnaputánra!
Lejár a szavatossága.

Idelent még kánikula van,
de a ludak már V alakban.
Ők készülnek, akármit mond is
a meteorológiai prognózis.

Téli dal

Nagyon hideg van,
az orrod befagy.
A szádból dermedten
lóg egy mondat.
Az ágon dér vacog,
nyúlnak a jégcsapok,
ma még hidegebb van,
mint tegnap.

Sűrű pelyhekben hull a hó,
a világot betakaró.
Mindent befed,
kincset, szemetet,
s lábnyomod is csak
percekig látható.

Fúj a szél, fúj a szél,
a ruhád összerántod.
Bámulod a jégcsapot
és a jégvirágot.
Fehér a világ fenn és lenn,
tisztá lett minden hirtelen.

Szép a tél, szép a tél,
ha van meleg kabátod.

Ahogy meghatottan állsz ott,
könny gyűlik szemedbe, ha látod,
gyönyörű ez a csillogás,
fehér varázs, fehér varázs.
Szép a tél, szép a tél,
ha van meleg kabátod.

Afrikába vágyom

Aranyló hajad
még őrzi a nyarat.
A napsütésből,
ám, ennyi maradt.
Madár didereg az ágon.
Jó, hogy van télikabátom.
De Afrikába, Afrikába, Afrikába vágyom.
Ott meleg van télen-nyáron.

Örülök, hogy itt a tavasz

Örülök, hogy itt a tavasz.
Nagyon hosszú volt a tél.
Végre a sok hó elolvad,
virág nyílik a helyén.
Hallgatom a madarakat,
a jó kedvem visszatér.

Felcsendül reggel a dal,
száz torkú, víg zenekar.
Kelj fel minél hamarabb,
kezdődik újra a nap.

Milyen csodás ez a zsibongás,
ez a tavasz-láz!
Csordultig a szívem örömmel,
olyan vadul ver.
Váratlan fordulat:
barátnőm elhagyott.
Számára a tavasz
új szeretőt hozott.

Kegyetlen a tavasz, igen,
nem mindenki örül ám.
Bánat gubbaszt a szívemen.
Miért ment el az a lány?
Legyöngült a szervezetem:
vészes vitaminhiány.

Ne búsulj, van még idő,
visszatér majd az erő,
jön új lány, új szerelem,
sorsod nem reménytelen.

Mi lenne, hogyha rámtalálna,
s éppen talán ma?
Mit mondanék neki hebegve,
de úgy, hogy megértse?
Szép kedves, tekints rám,
kezemben virágszál.
Pezsgőt a pohárba!
Igyunk a tavaszra!

Várok

Van időm, én várok,
amíg rohannak mások.
Amíg ők célba érnek,
elfogy úgyszólván az élet.
Én a végét itt bevárom.
Van kitartásom.
Én a végét itt bevárom.

Én csak várok, várok egyre,
várok valami szebbre.
Várok évek óta,
várok valami jobbra.
Várok valaki másra,
aki velem várna,
várok valaki másra.

Hogy az út hova vezet,
azt honnan is tudnátok?
Hát minek az igyekezet,
kijátszani a sorsot?
Én sehova nem megyek,
én várok, várok, várok, várok.

A vonat

Füstölög a mozdony, rossz a kedve,
csikorog a kerék, nincs megkenve.
Zakatol a vonat, megy fel a hegyre,
befut hétfőre – vagy keddre.

Vígan fütyörész a masiniszta.
Kormos a képe, keze sem tiszta.
Hosszú az út oda-vissza.
Van egy kis bora, azt megissza.

Hej, zakatol a vonat.
Eszi a szenet és az utat.
Égbe száll a fehér füstje,
báránnyelvény lesz belőle.

Füstölög a mozdony, rossz a kedve,
csikorog a kerék, nincs megkenve.
Zakatol a vonat, megy fel a hegyre,
befut hétfőre – vagy keddre.

A gyorsvonat

Sebesen robog a gyorsvonat,
rajta a kedvesem,
még néhány perc és
találkozik velem.
Még néhány perc és
megcsókolhatom.
Gondol-e rám vajon,
ott fenn a gyorsvonaton?

Recseg a hangszóró:
„Előrelátható,
tíz perc vagy húsz perc késéssel
számolni kell.”
Mi lesz, ha nem jön el?

Száguldj sebesen, gyorsvonat,
hozzad a kedvesem!

Hadd legyen végre,
végre mellettem!
Hadd legyünk végre
boldogok nagyon.
Gondol-e rám vajon,
ott fenn a gyorsvonaton?

Végre eljön a perc,
végre magadhoz ölelsz.
Egy perc vagy két perc
szó nélkül, némán múlik el.
Ölelj, ölelj, ölelj!

Bordal

Keserű a szám,
keserű az élet.
Pedig hajdanán
én is voltam édes,
én is voltam szép,
én is voltam kedves.
De ez elmúlt rég,
s ilyen többet nem lesz.
Örömöm csak egy maradt:
megiszom a boromat.

Üres a zsebem,
és üres az ágyam.
Nem jön senki sem
megosztani vágyam.
Senki nem főz rám,
s ha magam készítem
el a vacsorám,
semmi íze nincsen.

Örömöm csak egy maradt:
megiszom a boromat.

Kárikittyom!
Adj még innom!

Haja, haja, haj!

Haja, haja, haja, haj!
Gyere velem, nem lesz baj.
A szobámban csak egy ágy van,
de elférünk mi egy ágyban.
Ha ezt te még nem akarod,
én sokáig várni tudok,
de nem akarok lakni egymagam.
Kiadó a fél ágyam.

Haja, haja, haja, haj!
Jobb lesz idén, mint tavaly.
Ugorj egyet, hoppla hopp!
Én is veled vigadok.
A szoba kellős közepén
megforgatlak, meg biz én.
Fejemen lobog a haj,
haja, haja, haj!

Rövidebb út a mennyországba

A múzsámnak egyszer azt fejtegettem:
a csípője, fara nekem a minden,
ha enyém lesz, több verset nem írok –
s a drága nő a szavamon fogott.
A drága nő a szavamon fogott!

Most izzanak a nappalok és éjek.
Hogy hol vagyok, azt kimondani félek.
De jó helyen vagyok, higgyétek el,
s a versírás kevésbé érdekel,
a versírás kevésbé érdekel.

Bolond poéták, azt üzenem nektek:
időpocsékolás, amit műveltek.
Minek megírni a sok örömet, bút?
A mennyországba van egy rövidebb út,
a mennyországba van egy rövidebb út.

Képek

Képek a falon, képek a fejben,
az álomban és az emlékezetben.
Kavargó formák, kígyózó vonalak,
megannyi rejtélyes álomalak.
Lehetnek csúnyák, lehetnek szépek,
lenyűgöznek a képek.
Lehetnek csúnyák, lehetnek szépek,
lenyűgöznek a képek.

Szívedig hatoló buja színek,
cirógatnak vagy üvöltenek,
s ha lehunyod a szemed, lehunyod a szemed,
akkor is, mindig ott vannak veled.
Lehetnek csúnyák, lehetnek szépek,
lenyűgöznek a képek.
Lehetnek csúnyák, lehetnek szépek,
lenyűgöznek a képek.

S egyszer azon kapod magad,
hogy te is egy kép része vagy.
Egy kép, melyet mások festenek.
Te vagy a vászon, és te vagy a keret.
Ezt a képet, ezt a képet
vajon ki nézi meg,
vajon ki veszi meg?
Lehetnek csúnyák, lehetnek szépek,
lenyűgöznek a képek.
Lehetnek csúnyák, lehetnek szépek,
lenyűgöznek a képek.

Ajándék

Nyisd ki az ajtót gyorsan!
Ajándékot hoztam.
Kérlek, fogadd el,
ne mondd azt, hogy nem kell!

Neked készítettem,
sok munkám van ebben.
Eljött a Karácsony,
ha boldogságod látom
csillogó szemedben,
az nagy ajándék nekem.

Azt se mondd, hogy köszönöm,
de ne rontsd el az örömöm!
Ha ajtót sem nyitasz nekem,
vissza akkor sem viszem,
itt hagyom a küszöbön.

Kis Karácsony

Kis Karácsony, nagy Karácsony.
Ki lopta el a kalácsom?
Vagy talán meg sem sütötték?
Pedig éhes vagyok már rég.

Bizony nagyon éhes vagyok,
de eddig csak morzsa jutott.
Sose lesz a hasa tele,
akinek üres a zsebe.

Korgó gyomorral dúdolom:
kis Karácsony, kis Karácsony.

Kis Karácsony,
nincs kalácsom,
de ha látom,
megkívánom.
Arra vágyom,
arra vágyom:
egy jó asszony
megkínáljon.
De ez álom,
én kivárom.
Majd a nyáron
lesz kalácsom.
A barátom
megkínálom.
Az egész világot megkínálom!

Fohász

Ha egyszer úgyis meg kell halni,
haljak meg gyorsan, hirtelen,
ne legyen idő elsiratni
az életem.

Minden perc lehet az utolsó,
jókedv után jön a gyász.
Mondat közepén áll meg a szó,
nincs folytatás.

Uram, én Tőled csak annyit kérek,
ne legyen súlyos az ítélet.
Bűnös vagyok, de más többet vétett,
hát adj kegyelmet!

Sokat szerettem, sokat sirattam,
és most nagyon egyedül végzem.
Uram, ha vagy, karolj fel,
fogadj be engem!

Elutazom

Elutazom, már csomagolok.
Barátok várnak, s a rokonok.
Előre mentek, s üzentek nekem:
készen van a helyem.

Szabadság vár a túloldalon,
ha a határon átutazom.
A búcsúzás egy kicsit fáj,
de több gond nem lesz már.

Vár egy gyönyörű ország,
vár a nyugalom,
életem minden fáradságát
kialudhatom.

Ott senki se gyűlöl,
ott senki se öl,
szabadulok a börtönömből.
Föl, csak föl, csak föl!

Akit szerettem, s aki szeretett,
azokkal újra együtt lehetek.
Tisztázunk minden félreértést,
lesz rá időnk elég.

Könnyű a batyu, keveset viszek,
emlékeket, csak emlékeket.
Szemhéjam mögé minden belefér,
a többi semmit sem ér.

Vár egy gyönyörű ország,
vár a nyugalom,
életem minden fáradságát
kialudhatom.

Ott senki se gyűlöl,
ott senki se öl,
szabadulok a börtönömből.
Föl, csak föl, csak föl!

Síráók

A síráók is emberek,
esznek, ha megéheznek.

A hulla és a hullaszag
nem veszi el az étvágyat.

De evés előtt moss kezet!

Sok mindennel így van ez.
Ha finnyás vagy, ráfizetsz.
Az úton sok mocskot látsz,
mégis menni kell tovább.

De néha hunyd be a szemed!

Más vagy kívül, mint belül,
viselkedj csak emberül!
Beszennyezheted magad,
mégsem fenyeget kárhozat.

A válladon angyal ül.

Válladon egy angyal ül.

Üzemzavar

Egyszer csak felült a halott,
és csodálkozva szétnézett:
„Hol vagyok most, hol vagyok?
Ebből semmit sem értek.
Gondoltam, pokolra jutok,
és főznek majd egy üstben,
de itt nincsenek ördögök,
se angyalok,
hát nem lehetek a mennyben sem.
Nem pokol és nem mennyország,
itt valami hézag van.
Mitől másvilág a másvilág,
ha minden ugyanolyan?”

Így beszélt magában a halott,
hogy múlassa az időt.
De aztán visszahanyatlott,
s minden rendbe jött.

A holtak dolga, hogy haljanak,
s az élőknek kellene élni,
de a rendszer olykor elakad,
és a szerepeket felcseréli.
Ha néha te sem érted,
hogyan ez már a halál,
vagy még az élet,
ne aggódj, várj egy kicsit,
s a probléma magától megszűnik.
A végén minden rendben lesz,
az üzemzavar időleges.
A végén minden rendben lesz,
az üzemzavar időleges.

Elszállnak az évek

Elszállnak csendben az évek,
emlékké válik az élet,
az ember a semmibe hull,
elmúlik nyomtalanul.

A múltadat újraéled,
az élményeket felidézed,
de utánad nem marad,
csak egy sírfelirat.

Lehetsz úr vagy szolga,
belesimulsz a porba.
Lehetsz szegény vagy gazdag,
a végén kinyújtóztatnak.

Nagyot változott az élet,
a világot tévében nézed,
s ha számítógéped is van,
élvezhetsz virtuálisan.

Testedben más szíve dobban,
gyermeked a spermabankban,
a Földet is elhagyhatod,
várnak új galaxisok.

De egy dolog nem változik:
az ember a végén eltűnik,
s mindegy, hogy hintó vagy rakéta
visz el az utolsó útra.

Hihetsz, ehhez jogod van,
a reinkarnációban,
de ha újraszületsz is, mi haszna,
ha meghalsz újra meg újra?

Nem lehet elpazarolni az éveket

Nem lehet
elpazarolni az éveket,
hiába várni csodára,
a reménynek megvan az ára.

Indulok,
el ne szalasszam a holnapot.
Nem maradhatok egy helyben,
a múltnak jövője nincsen.

Semmi kétség, semmi kétség,
jó szerencsém elhagyott,
de a szerencse hiányára
már nem hivatkozhatok.

Leéltem vagy ötven évet,
az ember sokat tanul.
Megtanultam:
ha egy módja van,
ne éljek okatlanul.

Nem szabad
összezavarni a dolgokat.
Legyen már rend a fejben!
Kerüljön helyére minden!

Tévedés
volt életemben nem kevés,
de sok butaság után is
lehet az ember normális.

Azt szeretném, azt szeretném,
hogy mikor majd meghalok,
olyan ember menjen el, ki
mindent megvalósított.

Rajtad múlik, rajtad múlik,
mennyit ér az életed.
Amihez van tehetséged,
becsülettel megtegyed.

Hosszú utazás

Hosszú az utazás,
hát tarts ki még!
Ne adj fel túl korán
minden reményt!
Ha rosszak voltak is
a napjaid,
mindez már nem számít.

Az úton menj csak tovább,
meglátod, messzire jutsz.
Ki tudja, hogy mi vár rád,
ha visszafordulsz?
Visszaút nincs többé már,
csak előre mehetsz.
Minden út a jövőbe vezet.

Meglátod, eljön a vége,
eljön a vége, eljön a vége,
a célod eléred végre,
eléred végre, eléred végre.
Ne habozz menni előre,
menni előre, menni előre.
Ne csüggedj el!
Meglátod, egyszer
megérkezel.

Nehéz az út, ha csak
magadban jársz.
Könnyebb lesz, ha akad
egy útitárs,
aki a bajban is
veled marad,
akire számíthatsz.
Egy ilyen hű útitárs

elkelne most nekem is,
akivel megoszthatnám
életem dolgait,
aki nevetne velem,
amikor boldog vagyok,
s vigasztalna, ha
rászorulok.

Meglátod, ez lesz a vége,
ez lesz a vége, ez lesz a vége,
barátod megleled végre,
megleled végre, megleled végre,
ne habozz menni elébe,
menni elébe, menni elébe.
Ne csüggedj el!
Mindenki egyszer
társára lel.

Dal a jövőről

Életutam elején
könnyű szívvel jártam én,
azt gondoltam, üsse kő,
jobbat is hoz a jövő,
jobbat is hoz a jövő.

Életutam közepén
fogytán van már a remény.
Jövöm fele odavan,
mégsem élek boldogan,
mégsem élek boldogan.

Utam egyszer véget ér,
a hátára kap a szél.
Levél leszek, lebegő.
Így ér véget a jövő,
így ér véget a jövő.

Mit hagyhatnék magam után?
Üres most is a tarisznyám.
Lesz-e vajon valaki,
aki jó szívvel gondol rám?

Dal a véletlenről

Egy ember két úton
egyszerre nem mehet.
Egyetlen életed
újra nem kezdheted.
Ki tudja, hány barát
várt hiába rád?
Hány nagy szerelem
került el teljesen?
Sok múlik, sok múlik,
sok múlik a véletlenen.
Sok múlik, sok múlik,
sok múlik a véletlenen.

Néha nézz a tükörbe,
vizsgáld meg önmagad!
Az vagy-e még, aki voltál,
vagy ez már másik arc?
Ami ma igen,
lehet-e holnapra nem?
A konstelláció
változik szüntelen.

Sok múlik, sok múlik,
sok múlik a véletlenen.
Sok múlik, sok múlik,
sok múlik a véletlenen.

S hogy erről most dalolok neked,
az is csak véletlen lehet.
Hogy nem állt meg még a szívem,
a véletlennek köszönhetem.
Igen, igen, igen,
mindez véletlen.
Igen, igen, igen,
minden véletlen.

Holnap

Fiatal már nem vagyok,
szeretőm is elhagyott,
itt be is fejezhetném a dalt.
De egykönnyen nem adom fel,
a jövő is érdekel,
élek, amíg az erőm kitart.
Holnap is
kél a nap,
holnap is
csókolhatsz.
Holnap is
lesz öröm,
Minden rendbe jön.

Mért van, hogy az emberek
élni elfelejteneek,
éjjel-nappal pénz után loholnak?

Engem a pénz nem vakít,
kerítek majd valakit.
A szerelem a gyógyszere sok bajnak.
Holnap is
lesz esély,
szerencsénk
visszatér.
A reményre
van egy nap,
a neve:
holnap.

Minden elmúlik magától

Minden elmúlik magától,
minden lassan átalakul.
Minden sérülés idővel
begyógyul.
Ne búsulj, barátom!
Mért búsulnál?
A boldogság így vagy úgy
rád talál.

Nézd, nap nap után
ér meglepetés,
új esélyt kínál
a szerencséd,
mert nincs vége még,
nincs vége, lám.
Elfelejtet majd, hogy csalódtál.

Semmi bajom általában,
egészségem megfelelő.

De már nagyon nyomja vállam
az idő.

Így van ez, öregszünk,
nincs mit tenni.
Létünket az idő elnyeli.

Tedd, ami tetszik,
tedd, nap nap után!
Nézd, ha esik is,
van szivárvány.
Bizony, a csalódás
rosszul esik,
de nem lehetsz búskomor mindig.

Gyorsan elszáll az élet,
ne töprengj soká, ne töprengj,
élvezd!

Minden elmúlik hamar

Minden elmúlik hamar,
a jónak gyorsan vége van,
nem marad utána más, csak az emlék.
Mire felfogod a jelent,
már át is alakult,
mindent felfal a múlt:
a nemlét.

Az időd kevesebb, mint hinnéd,
percekig vagy csak jelen.
Mások életében tovább élsz —
jeltelen.

Minden érzés labilis,
az öröm, a bánat is,
a nevetésnek sírás jár a nyomában.
Mikor nagyon boldog vagy,
ez örökké tart, azt hiszed,
mégis elveszítéd – elillan.

Az élet lehetne hosszabb,
túl korán jön a halál.
Egy kis jóért a sok rosszat
vállalnám.

Mi tagadás

Mi tagadás, elmúlt már az az idő,
amikor még előtttem állt a jövő.
Manapság álmok nélkül alszom el,
a hírnév, dicsőség nem érdekel.

A vagyonom hátamon elhordhatom,
havonta más-más lakásban lakom.
Barátnőm, ha megun, utcára tesz.
Magányom már majdnem tökéletes.

Nem kell a világon semmi.
Jólesik megpihenni.
Eleinte még az ember
annyi mindent remél.

Aztán rájön, hogy mindez
idővel semmivé lesz,
és ami fontosnak látszott,
hajítófát sem ér.

Mi tagadás, kéne egy barát nagyon,
aki néha megkérdezné, mi bajom,
és csak azt mondaná rá: öregem,
velem is előfordult már ilyen.

Papírjaim a szél, nézd, hogy fújja szét!
Nincsen rám már semmi bizonyíték.
Ki tudja, éltem-e valóban,
vagy csupán elképzeltem magam.

Az ember végül megérti,
megtanul szemet hunyni,
hogy ha majd behunyja végleg,
ne érje meglepetés.

Lóbáld nyugodtan a lábad!
Mindenki elfárad.
Meglátod, meg se kottyan
a semmivé levés.

Fekete lyuk

Folyton ezen töprengtem,
már egész kisgyerekkorban:
lesz néhány felfedezésem
és egy-két Nobel-díjam.
Efelől biztos voltam.
Efelől biztos voltam.

Vagy ha nem sikerülne
a tudományos pálya,
esetleg még az ENSZ-nek
lehetnék a főtítkára.
Tehetség nem veszhet kárba.
Tehetség nem veszhet kárba.

Közben felcseperedtem,
és lassan kijózanodtam.
Nem valósult meg a tervem,
azt se tudom már, hogy hol van.
Eltűnt egy fekete lyukban.
Eltűnt egy fekete lyukban.

Fekete lyuk az élet,
fekete lyuk valóban.
Senkinek nincs kímélet,
mindenki belepottyan.
Fekete lyuk az élet,
s mindenki belepottyan.

Könyvtáros évek

A nemzet könyvtárában
álláshoz jutottam,
s felköltöztem Szolnokról Pestre.
Albérletben éltem,
nem volt fűtés télen,
mégsem voltam elkeseredve.

Nem kedveltek a főnökök,
az egyik folyton üvöltözött,
de búsulásra nem volt idő.
Fáradt voltam, mint a holt,
de mindenért kárpótolt
a sok jó szívű kolleganő.

Ó, a könyvtáros évek!
Sok munka és sok szerelem.
Szerettem a könyvtárosnőket,
és néha ők is így voltak velem.

Szép a könyvtáros élet!
Az egész világ ott a polcokon.
Kezedben a könyv feléled:
mennyi szépség, mennyi izgalom!

A Múzeum utcában
(helyén most irodaház van)
állt egy épület (korábban kupleráj).
Ott volt a munkahelyem,
balra az emeleten:
az Irodalompropaganda Osztály.

S volt egy szerkesztőség,
számos nagy tehetség
alkotott ott, sűrű füstben.
Megittak konyakot, vodkát,
s közben megvitatták,
mi folyik itt kulturális téren.

Ó, a könyvtáros évek!
Sok munka és sok szerelem.
Szerettem a könyvtárosnőket,
és néha ők is így voltak velem.

Szép a könyvtáros élet!
Az egész világ ott a polcokon.
Kezedben a könyv feléled:
mennyi szépség, mennyi izgalom!

Aki életében szerette a könyvet,
az mennybe jut, ez szinte bizonyos!
Felülről mindenbe beleolvas –
de várnia kell, míg az olvasó lapoz.

Ha van valahol mennyország a földön,
az biztosan egy olvasóterem.
Ott megtalálható sok gyönyörűség,
mely nem volt még az Édenkertben sem.

Ó, a könyvtáros évek!
Sok munka és sok szerelem.
Szerettem a könyvtárosnőket,
és néha ők is így voltak velem.

Szép a könyvtáros élet!
Az egész világ ott a polcokon.
Kezedben a könyv feléled:
mennyi szépség, mennyi izgalom!

Emlékmű egy szúnyognak

Élt itt egyszer egy szúnyog.
Hogy honnan tudom?
Egyszerű a dolog:
Halála nyomot hagyott
a falon.

Emlékmű ez a pici folt,
hogy a szúnyog nincs, de volt.
A ház lakói rég elköltöztek,
s ki tudja, élnek-e még.
A folt megvan, s a szúnyogra
emlékeztet:
percnyi életének örök emlék.
Percnyi életének örök emlék.

(Ha én meghalok,
nem maradnak nyomok,
értem a harang se szól.
Nyom nélkül tesznek el
láb alól.)

Kamikáze

Felszállt már a kamikáze,
felszállt már, és erre repül.
Hogy mi lesz a történet vége,
nemsoká kiderül.

Valaki jön, akit érdekel a sorsom.
Valaki jön, aki engem akar.
Valaki, akiről elmondhatom,
hogyan érem és érem hal.

Felszállt már a kamikázém,
felém tart, egyenesen.
Ha lenne rá módom, megkérdezném:
Ha találkozni akar velem,
Nem lenne jobb szelíden?

Szerintem jobb lenne szelíden.

A por

A por, mely a levegőben száll,
melyet beszív a orr, s kiköp a száj,
s amely bepiszkítja szemüveged,
az ugyanaz a por, mely eltemet.

Eltemet városokat,
földbe süllyednek a falak.
Minél régebbi, annál mélyebbre,
új réteg kerül régi rétegre.
Küzdhetsz ellene, de hasztalan,
a por mindig nyelésben van.
Amit ma leporolnak,
újra poros lesz holnap.

Porral lesz teli a szemed, tüdőd.
A por, jaj, a por,
mindenkit legyőz.
Pereg a nagy homokóra,
tegnappá válik a ma.
Pereg a nagy homokóra,
tegnappá válik a ma.

S aztán eljön a régész,
aki a terepen szétnéz,
mindent kiás, közszemlére tesz.
„Lám, ilyenek voltak, így éltek...”
De egy nap a régész is belesimul
a porba, amelyből vétetett,
s amely csak hull, hull, hull,
egyre hull,
amely csak hull, hull, hull,
egyre hull.

Régi fénykép

Egy költözésnél megtaláltam
egy gyerekkori fényképemet.
Megláttam és meglepődtem:
milyen helyes kis gyerek!
A képet felrakom a falra,
hogy örökké emlékeztessen,
mi is lehettem volna,
és végül mivé lettem.
Egy tükör – múlt időben,
amelyben megláthatom magam,
hogy ahhoz képest éljem,
ami még hátravan.

Mondd meg nekem, tükör,
mért torzult el az arcom?
Hová lett a bizalom,
amely ott van azon az arcon?
Mért kopott meg az okosság,
amely ott csillog a szemekben?
Mért vált gyanakvássá a jóság,
ahogy felnöttem?
Mondd meg, te régi fénykép:
élhettem volna-e másképp?
Mondd meg, te régi fénykép:
élhettem volna-e másképp?

Visszafelé

Azt mondják, halálunk percében
életünk, mint egy film, leperreg.
Én szórakozni akarok a filmen,
ezért visszafelé nézem meg.

Így lesz a történet szívderítő:
válás után jön az esküvő,
csalódás után a remény
(mert reménykedtem az elején).
Gyógyítható így a halálos kór,
és gond nélkül tűnők el a világból
– születésemkor.

Tánciskolai zenék

Szép csendben (angol keringő)

A karod, s a karom
titkon összesimul.
Akarod? Akarom,
haladéktalanul.
Odafenn, odafenn,
a kis szobában
szabad a szerelem,
ölelj hát meg bátran!

Violám, violám,
én megöntözlek.
Kivirulsz, bizony ám,
s így leszel még szebb.
Elrepül, elrepül
gyorsan az éjjel,
de mi nem, de mi nem,
nem válunk széjjel.

Szép csendben, szép csendben
élünk egymás örömének
Szívedben, szívemben
zeng az örömének.

Álmaimban (tangó)

Távoli földön járok álmaimban.
Várnak a szép leányok, várnak sokan.
Rikolt az égen egy egzotikus madár
(ilyet is régen hallottam már).
Távoli földön járok, az álmaimban.

Veled beszélgetek álmaimban:
hogyan mi volt régen, és most mi van.
De nem lehetünk soha egyedül,
az új szeretőd mindig mellénk ül.
Veled beszélgetek, az álmaimban.

Kisgyerek is vagyok álmaimban.
Nézem a sok nagyot szomorúan.
Nem értem: a sok férfi és nő
mért bolondul meg, mire felnő.
És kisgyerek maradok, az álmaimban.

Otromba rumba

Nem fojtom bánatom rumba,
nem dőlt a házam romba.
A kedvesem túl goromba,
de ettől nem hagyom abba.
Erről szól ez a rumba,
erről szól ez a rumba.

Ha megszólal a marimba,
vágom vissza Marimba.
Jó vele újra meg újra,
az ember meg sose unja.

Erről szól ez a rumba,
erről szól ez a rumba.

A Mari egy kicsit bamba,
és a lába is donga,
de nekem ő a szexbomba,
bele vagyok habarodva.
Tudom, kissé otromba,
de erről szól ez a rumba,
ez az otromba rumba,
ez az otromba rumba.

Ez az otromba rumba?
Ez az otromba rumba.

Szambaba

Jaj, babám,
a délután
veled telt el gondolatban.
Kiüt az öröm
a bőrömön,
és furcsa íz van a számban.
Mintha velem,
mintha meztelen
feküdtél volna az ágyon.
Jaj, babám,
ma délután
belédszerettem, de nagyon.

Jaj, babám,
ezután
mi lesz velem, mi lesz veled?

Én attól félek,
a szenvedélynek
parancsolni nem lehet.
Elönt a tűz,
és hozzád űz.
Mit tehetnék?
Én hagyom.
Jaj, babám,
ma délután
belédszerettem, de nagyon.

Én szeretlek, és sosem hagyom abba,
gyere hát, gyere a karomba!
Táncolj vele, nekünk szól a szamba,
Gyere, Szambaba, te édes Szambaba!

Vedd fel a szép ruhádat! (cha-cha)

Vedd fel a szép ruhádat, édes,
ma este lesz a tánc.
Olyan helyre viszlek téged,
ahova ritkán jársz.
Nem lesz szükség a melltartóra,
hadd rezegjen az a mell!
Ünnep legyen az a néhány óra,
ma este mulatni kell.

Vedd fel a szép ruhádat, bébi,
vedd fel a szép ruhád!
Legyen a szoknya szupermini,
a trikó tapadjon rád!

És ha a báli idő letelt,
folytatódhat a románc.
Vedd le a szép ruhádat, mert
most kezdődik a tánc.

Egyedem, begyedem (foxtrott)

Egyedem, begyedem,
ez nem szerelem,
de lehet egy jó viszony,
ha előtte egy jót iszom.
Mert van olyan helyzet, ahol
jól jön egy kis alkohol.
Ha rád nézek józanul,
a vágyam lekonyul.
Másrésről meg éhesen
ne kívánd, hogy szex legyen.
De ha már ettem-ittam,
ágyba bújok boldogan.

Egyedem, begyedem,
valamit hadd egyem,
valamit hadd igyam,
jó lenne még egy zuhany.
Ha tiszta vagyok és jóllakott,
egy cigarettát még elszívok.
Az idő jól eltelik –
s hagyj aludni reggelig!

Egyedem, begyedem,
Egyedem, begyedem...

Szingli swing

Magam vagyok, magam nagyon,
de én magam el nem hagyom.
Keresek, keresek rokonlelkeket.
Szép, szép a világ, ha jó a társaság.
Vajon mikor és hol talállok rád?
Szép, szép a világ, ha jó a társaság.
Vajon mikor és hol talállok rád?

Az ember a várakozást megunja,
bekukkant egy szingliklubba.
Ott barátokra akadhat, rövid idő alatt.
Szép, szép a világ, ha jó a társaság,
s ez jó hely, hiszen itt találtam rád.
Szép, szép a világ, ha jó a társaság,
s ez jó hely, hiszen itt találtam rád.

Öregbugi

Járom a bugit, járd velem!
Most is ez a kedvencem.
A fiataloknak más tetszik,
de hát a végén,
de hát a végén
mindenki megöregszik.

Negyven, ötven éve tán,
hogyan lett a mániám.
Jönnek-mennek új divatok,
de én már csak ennél,
én már csak ennél,
ennél maradok.

Amíg megfő a bableves,
amíg a hús levet ereszt,
amíg jár a mosógép,
én csak élvezem ezt a zenét.
Nem teher a háztartás,
ha közben bugit jársz.

Járok-kelek az úton,
közben is ezt dúdolom.
Hatvanéves múltam én,
de hogy felnőtt legyek,
felnőtt legyek,
arra már nincs remény.
Ülök egy konferencián,
és közben is mozog a szám.
Dobolok az ujjammal,
és táncol a lábam,
táncol a lábam,
nem bírok magammal.

Ha végre nyugdíjas leszek,
végighallgatok minden lemezt.
S az idősek otthonában,
ott is járja ám a lábam.
Felkérlek majd táncolni,
és szól a bugivugi.

Nosztalgia-rock

Az bizony régen volt,
amikor kisserácként
suliba jártam,
suliba jártam.

Biztosan sok minden
érdekes történt ott,
az iskolában,
az iskolában,
de arra emlékszem csak, hogy
folyton rock-zene szólt.
Csak arra emlékszem, hogy
folyton rock-zene szólt.

Sétáltunk a lányokkal, és
azon járt az agyunk,
hogy ez biztosan már a szerelem.
De az első ölelésnél
tovább nem jutottunk,
és addig is csak nagy keservesen.
Élveztük, hogy egykettőre
fejre áll a világ,
ha a rock-and-roll szól.
Akkor azt hittük,
s jó volt azt hinnünk, hogy
miénk a rock-and-roll.

Azóta eltelt már vagy
negyven év,
megöregedtem,
megöregedtem,
de most is ez jár mindig a fejemben,
ha rossz a kedvem,
ha rossz a kedvem.
Magamnak eldúdolgom
ezt a kis dallamot.
Magamnak eldúdolgom
ezt a kis dallamot.

Mikor benn a hivatalban
pikkkel rám a főnök,
vagy ha éppen csal a kedvesem
(néha minden összejön, és
sokfélék a zűrök),
bajaimban te segíts nekem.
Mikor a sok bosszúságot
nem bírja a szívem,
gyógyítsd meg, rock-and-roll!
Akkor gyógyírnak
újra téged hívlak,
nosztalgiából.
Segíts, rock-and-roll,
segíts, rock-and-roll,
segíts, rock-and-roll,
rázz fel jól!
Segíts, rock-and-roll,
segíts, rock-and-roll,
segíts, rock-and-roll,
rázz fel jól!

Nem mondom, hogy vacak a kedvem
(twist)

Nem mondom, hogy vacak a kedvem,
de sokkal jobb is lehetne, hidd el!
Például ha vizsontszeretnél
gyöngéd szerelemmel.

Ezen múlik a boldogságom.
Kicsit bolond vagyok, belátom,
de rajtad kívül senki se érdekel.

Néha küldj egy levelet, kedves,
érezsem, hogy eszedbe jutottam.
Néha csak egy jó szón múlik,
és jól érzem magam.
De legjobb lenne együtt élni.
Nem kellene levelet se írni,
s azt mondanánk:
minden rendben van.

Azt állítja a tudomány:
az ember páros életre teremt,
és azt állítom én:
nekem születted, és én neked.

Nem mondom, hogy vacak a kedvem,
de sokkal jobb is lehetne, hidd el!
Szeress engem, szeress engem
gyöngéd szerelemmel.

Ezen múlik a boldogságom.
Kicsit bolond vagyok, belátom,
de rajtad kívül senki se érdekel.

Néha küldj egy levelet, kedves,
érezsem, hogy eszedbe jutottam.
Néha csak egy jó szón múlik,
és jól érzem magam.
De legjobb lenne együtt élni.
Nem kellene levelet se írni,
s azt mondanánk:
minden rendben van.

Tartalom

Miért írok dalokat?	4
Nekem is van szám	7
Dudorász.....	8
Demo diszk.....	9
Ha sztár leszek	9
Csak játszom	10
Csend.....	11
A csitári hegyek alatt	12
Sárika	14
Önfertőzés.....	15
Szelecske szárnyán	15
Virágról virágra.....	16
Segélyhívó szám.....	17
Párbeszéd a nejemmel.....	19
A férj imája.....	20
Aranyos feleség.....	20
A Föld és a Hold	21
Miért nem váltok bérletet?.....	22
Zeneterápia	24
Nem!	25
Hobó dal.....	26
Régimódi lány.....	27
Kovbojlány	28
Felhők fölött	29
Ugorj, Iggy!.....	30
Utazások	31
Utolsó e-mail	32
A zombik szerelmi élete	33

Születésnapra.....	33
Perverz.....	35
Egyszer jó, egyszer rossz	35
Jössz-e velem?.....	37
Megtaláltalak.....	37
Nem szeretőt keresek.....	38
Barátnő kellene	39
Hadd legyenek a barátnőd!	41
Hunyd be a szemed!.....	42
Durva.....	43
Reggeli szél.....	44
Adj egy hónapot!.....	44
Megváltozom.....	45
Furcsa.....	45
Apám	46
Hiány	47
Amikor apa lettem	48
Jaj-jaj.....	49
Meggyötörted a szívem	50
A busz.....	51
Megtilthatod	52
Nem ejtek érted könnyet	53
Bele ne találj a szívembe!	54
Feltámad a szél.....	55
Ennyi elég	56
Búcsúlevél.....	57
Jó kedvemben	58
Vártalak	58
Szerencsétlen nap.....	59
Virágének.....	60
Talán	61

Ez az a dal.....	62
Ég veled, kedvesem	63
Besurranó	64
Ez egy ilyen nap.....	65
Akik elvesztették a szerelmet	66
Alamizsna	68
Ha csúnya lennél.....	68
Nadette	69
Hol vagy, Margit?.....	70
A magányosok klubja.....	71
Mama és lánya	72
Megházasodom	73
Van, aki szeret, van, aki nem	74
Hej, kaktusz!	76
Van remény	76
Tűrürü	77
Keresek egy lányt.....	78
Beléd szeretnék halálosan.....	79
Távoli rokon	80
Dal a rosszlányokról	80
Katica	81
Tengerész	82
A parkban	84
Tizenkilencedik kerületiek.....	85
Négysorosok	86
Kis Szabina	87
Kapor Bálint balladája	88
Virágos ballada	90
Savas eső	91
Szendvicsember	91
Dal a csodáról	93

Az első házasság.....	94
Az ideális barátnő	96
Alkony.....	98
Ez a dal neked szól	99
Amikor ide jöttem	99
Gálya-szimfónia.....	101
Engedj bel!	101
Jó barát	103
Vagyonbevallás.....	104
Lakásprobléma	104
Kukázó dal	105
Kutatások.....	106
A magyarok rövid története	106
Magyar mazochizmus.....	108
Bazmegország.....	109
Illegális másolat.....	110
Papíremberek	112
Szép új világ.....	113
Virtuális mennyország	114
Himnikus dalok.....	115
Kis ballada	116
Rajtad a sor.....	117
Csalimese.....	118
Ecce homo.....	119
Én már a haláltól nem félek	121
Démon	122
Az idő áztatólevében.....	123
Lombhullás	123
A tavalyi ruha.....	124
Múlik a nyár.....	124
Téli dal.....	125

Afrikába vágyom	126
Örülök, hogy itt a tavasz	126
Város	128
A vonat.....	128
A gyorsvonat.....	129
Bordal	130
Haja, haja, haj!	131
Rövidebb út a mennyországba.....	131
Képek.....	132
Ajándék.....	133
Kis Karácsony.....	134
Fohász	135
Elutazom.....	135
Sírások.....	136
Üzemzavar.....	137
Elszállnak az évek.....	138
Nem lehet elpazarolni az éveket.....	139
Hosszú utazás	141
Dal a jövőről	142
Dal a véletlenről.....	143
Holnap	144
Minden elmúlik magától.....	145
Minden elmúlik hamar.....	146
Mi tagadás.....	147
Fekete lyuk.....	148
Könyvtáros évek	149
Emlékmű egy szűnyognak.....	151
Kamikáze	152
A por	152
Régi fénykép	153
Visszafelé	154

Tánciskolai zenék:

Szép csendben (angol keringő).....	155
Álmaimban (tangó).....	156
Otromba rumba.....	156
Szambaba	157
Vedd fel a szép ruhádat! (cha-cha).....	158
Egyedem, begyedem (foxtrott)	159
Szingli swing	160
Öregbugi	160
Nosztalgia-rock.....	161
Nem mondom, hogy vacak a kedvem (twist)	163

A zenei illusztrációkat itt keresd:

<http://www.geocities.ws/mandygabor/zenelinkek.htm>

Megyek az utcán, és dudorászom.
Ez már régi szokásom.
Mozog a szám, s az emberek
szépen visszaköszönnek.
Fütyülök egy dallamot magamnak,
a nők félreértik, s elpirulnak.
Nem volna szép, ha azt mondanám:
„Nem kegyednek fütyültem, madame”.
S aki csak úgy dudorászgat,
attól gyanús a magyarázat.
Néha megállok hirtelen,
s előkapom a jegyzetfüzetem.
Meglát egy gyerek, kíváncsi:
„Anyu, mit csinál a bácsi?”
Halkan felel a mama:
„Biztos van valami baja.”
S ha írni látnak a felnőttek,
besúgónak is vélhetnek.
Én meg csak sétálok az utcán,
igyekszem csukva tartani a szám.
De megint megszáll az ördög,
és már egy másik dalt költök.
Arról szól a dalom,
hogy megyek az utcán, és dudorászom.
Csak megyek, és dudorászom...

ISBN 978-615-81744-0-4